

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

Adventszemle

2011. november

A KEGYELEM a Szentély fényében

Imaheti elmélkedések – december 10–17.

Bevezető

A Generál Konferencia elnökének üzenete:

Kedves testvéreim!

Az imahéten az adventizmus lényegéről – Isten megváltó kegyelméről – fogunk együtt tanulmányozni. Az imaheti cikkek a mennyei Szentélyről szólnak, ahol a megváltó kegyelem közbenjárt és ma még közbenjár értünk. A Szentélyről szóló üzenet nem egyszerűen teológiai tan, hanem személyes út, melynek célja, hogy tudatosítsuk magunkban és személyesen felfedezzük Isten kegyelmét.

Az utazás nem a Sinai-hegynél kezdődik, hanem első otthonunkban, az Édenben, ahol rátalálhatunk a Szentélyről szóló üzenetre. A bűn betört világunkba és eltávolított minket Istentől, megfosztott jelenlététől, de a Szentélyben egy olyan Isten szeretetének fenséges voltát fedezhetjük fel, aki szeretne közénk jönni és velünk óhajt lakozni.

A Szentélyben megtalálhatjuk a jó hírt az engesztelésről, melyben Isten Báránya által részesülünk. Ha nagy szükségben vagyunk, bizalommal fordulhatunk a mennyei Szentélyben levő Közbenjárónkhoz, aki azonnal segítségünkre siet. Életünket a szerető és megbocsátó Isten jelenlétében éljük, és egyre jobban hasonlítunk Megváltónkhoz, ezért ennek az üzenetnek is jótékonyan kellene hatnia ránk.

Azért imádkozom, hogy e tanulmányok elmélyítése közben éljünk bizakodóan, ne féljünk az Ő jelenlététől és higgyünk a Szentélyben zajló ítélet pozitív kimenetelében, hiszen Isten ítélőbírói trónusa egyben a kegyelem királyiszéke is.

Legyen ez az alkalom előíze annak az öröme, amit a helyreállított Édenben Isten jelenléte fog nyújtani számunkra. Kívánságom az, hogy Isten vezérelje életünket, miközben ébredésért és reformért könyörgünk, amely a Szentlélek késői esőjének kitöltetéséhez és Krisztus visszajöveteléhez vezet minket.

Krisztus szép nevében üdvözöl,

Ted N. C. Wilson

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

2011. november. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja
Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Iacob Pop, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Tanácsadók Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georget Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea, Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu, Fordította Járfás-Fehér Eszter, Szerkesztő Mezei Áron, Grafika Irina Toncu, Műszaki szerkesztő Szócs Erzsébet, A magyar szerkesztőség címe 400107 Kolozsvár, str. Cuza Vodă nr. 12, tel.: 0264-599512, 0264-599413, 0264-275886 (Mezei Áron), fax: 0264-599413, E-mail: adventszemle@yahoo.com, Honlap: www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Fast Print Nyomda, Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2, Bukarest, tel.: 0213230020, Fax.: 0213230040

ISSN 1842 - 3361

„Imádkozz értem!”

A SZENTÉLY MÉG BÁRKI SZÁMÁRA NYITVA ÁLL.

TEODOR HUJANU

Sohasem éreztük ennyire szívünkhez szólónak és igaznak Pál apostol szavait, mint most: „Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.” (Zsid 4:16) Az előttünk álló imahét olyan időszakban zajlik, amit jogosan nevezhetünk „szükség idejének”. Ezért bízunk benne, hogy mindegyikünk számára megadatik a mennyei segítség, amire a próbáinkban – legyenek azok gyülekezeti, családi vagy akár személyes gondok – oly nagy szükségünk van. Ebből a meggyőződésből fakad a kérés, amelyet gyakran mondunk egymásnak, és amelyet hozzánk is sokszor intéznek: „Kérlek, imádkozz értem!”

A Szentély: mindig nyitva

Szaladtál-e már lélekszakadva patikába, jegyirodába vagy élelmiszerüzletbe, majd az ajtóhoz érve kétségbeesetten a „zárva” feliratba ütköztél? A napjainkban megszokott nonstop nyitvatartási program gyakorlatát a Szentély – a Magasságos földi lakhelye – programja réges-régen megelőzte. Bár kimondhatatlanul nagy szükségünk van rá, mégis igen könnyen

át lehet siklani a kifejezésen, ami a reménykeltő igazságot közli: „szünet nélkül”.

„Te pedig parancsold meg az Izráel fiainak, hogy hozzanak néked tiszta faolajat, amelyet a világításhoz sajtoltak, hogy *szünet nélkül* égő lámpát gyújthassanak.” (2Móz 27:20)

Ellen White jelentőségteljes magyarázatot ad a szünet nélkül égő lámpából szerteáradó fényre: „Délén helyezték el a hétágú gyertyatartót a hét lámpájával együtt. Karjait választékosan kidolgozott virágmintákkal díszítették. Ezek a virágminták a liliomokhoz hasonlítottak. Az egész gyertyatartó egyetlen darab tömör aranyból készült. Mivel a sátoznak nem voltak ablakai, a lámpákat sohasem oltották ki egyszerre ugyanazon időben. Éjjel és nappal állandóan árasztották világosságukat.” (*Patriárkák és próféták*, 348. old.)

Vajon miért nem voltak ablakok a Szentélyen? A kérdés, természetesen, nem teológiai jellegű válaszra vár. Eszembe jut egy pilóta története, akinek a gépe a háború idején tájékozódási rendszer nélkül maradt. A műszerfalon egyetlen lámpácska sem jelzett, amiből tudta, hogy nincs esély visszatérni az anyahajóra, még mie-

lőtt a gépből az üzemanyag teljesen kifogyna. Egy utolsó kétségbeesett pillantást vetett az óceánra, mint aki saját sírgödre fölé hajol, amikor a látókörében hirtelen egy fényes csík jelent meg – és az nem volt más, mint az anyahajó által felkavart plankton. Ha fülkéjében a legapróbb fény pislákolna, képtelen lett volna meglátni az életét megmentő világosságot.

Amikor lemondunk mulandó szikráinkról, a Szentély fénye hozzánk is eljut, és felcsillanásának vigasztaló ereje az örökkévaló ország partjairól a messzi sötétségbe átragyogó világítótoronyéhoz hasonlítható. Jelenünk műszerfalán sokféle színes lámpácska pislákolhat, ami talán izgalmassá teheti sorsunk rövidtávú irányítását. Néha zavar, ha azt mondják, vegyük le a tekintetünket az efféle játékokról és figyeljük azt, amit kell – az igazi látóhatárt. De talán az volna most mindennél hasznosabb, ha újraolvasnánk Kol 3:1-2 verseit: „Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, hol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülven, az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel.”

Még ha arra is gondoltunk, amire nem kellett volna, kegyelem által eljut hozzánk az üzenet: a „szünet nélkül”

üzemmód ma is érvényben van. „Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket...” (Zsid 3:7-8) A nap vagy az éjszaka bármely órájában Istenhez fordulhatunk, mert Nála mindig világosság van. A 121. zsolttár biztosít, hogy mennyei Atyánk „nem szunnyad és nem alszik”. A szívem megindul és örömtől repes, amikor sikerül az Isten tulajdonságainak tantétele mögötti zenére ráhangolódnia: Isten mindig öröködik felettem és feletted. Az ígéret, hogy „...íme, én ti veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig” (Mt 28:20) gyógyító fényként ragyog minden betegre, gyászolóra, megkísértett, bűnös vagy elcsüggedt emberre. Bárhol volnál, jöjj haza: a világosság „szünet nélkül” ragyog.

Miért kell sietni?

„Ma” van a kegyelem áldott napja, de egyszer ez a nap is leáldozik. A Zsidókhöz írt levél 3. fejezetében Pál apostol két alkalommal hívja fel a figyelmünket: „míg tart a „ma” (13., 15. vers). Majd hozzát teszi: „hogy közülünk senki le ne maradjon erről” (Zsid 4:1 – prot. ford.). A nagy küzdelem szavai is ezt a komoly felhívást emelik ki:

„Micsoda ünnepélyes gondolat! Egyik nap a másik után az örökkévalóságba torkollik újabb feljegyzésekkel terhelve a mennyei könyveket. Az egyszer kimondott szavakat vagy végrehajtott tetteket nem lehet többé

meg nem történné tenni. Az angyalok feljegyzik mind a jót, mind a rosszat. A mennyei könyvekből a föld leghatalmasabb hódítója sem törölheti ki egyetlen nap eseményeit sem. Tetteink, szavaink, sőt még legtitkosabb szándékaink is latba esnek az ítéletkor, amely üdvösségről, illetve kárhozatról dönt. Tetteink bizonyosságot tesznek felmentésünk vagy elítélésünk mellett, még akkor is, ha elfelejtjük őket.”

„Most van a nagy engesztelési nap. Az Úr azt kívánta, hogy míg a jelképes szolgálat főpapja Izraelért engesztelést végez, az egész Izrael bűnbánattal és alázattal sanyargassa meg lelkét előtte, hogy ki ne irtasék ... az ő népe közül”. Annak pedig, aki azt akarja, hogy neve bent maradjon az élet könyvében, most e rövid kegyelmi idő alatt kell bűnbánó szívvel és őszinte megtéréssel megsanyargatnia lelkét Isten előtt. Tartsunk mélyes, lelkiismeretes önvizsgálatot! A léhaságból és felszínességből, amit oly sok állítólagos keresztény megenged magának, ki kell gyógyulni. Súlyos harc vár mindazokra, akik uralomra törő bűnös természetüket igába akarják hajtani. A felkészülés munkája személyes munka. Nem csoportosan fogunk üdvözülni.”

„A vizsgálati ítélet lezárulásakor mindenkinek eldől a sorsa – életre vagy halálra. A kegyelemidő röviddel az előtt ér véget, hogy az Úr megjelenik az ég felhőiben. Krisztus – miként a Jelenések könyve ismerteti – előre látva korunkat, kijelentette: *Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltesék meg ezután is. És ímé, hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz.* (Jel 22: 11-12)

Vigyázzatok azért... hogy ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva (Mk 13:35-36). Veszélyben vannak azok, akik belefáradtak az örökösbe, a világ varázsai felé fordulnak. Miközben az üzletember belemerül a nyereséghajhászásba, a szórakozni vágyó élvezetet keres, a divat rabja ékességeit rendezgeti – lehet, hogy pont abban az órában mondja ki

az egész föld Bírója az ítéletet: *Megmérettél a mérlegen, és híjával találtattál* (Dán 5:27).” (487–490. old.)

Szüntelen áldozat

„A tűz szüntelen égve maradjon az oltáron, és el ne aludjék.” (3Móz 6:13)

A világosságához hasonlóan az oltár tüze is szüntelenül égett. Isten maga gyújtotta meg ezt a tüzet (3Móz 9:24). Róma 12:1 versében azt olvassuk, hogy szánjuk oda testünket élő, szent és Istennek kedves áldozatul. A hit tüze, amit Isten Bárányának áldozata gyújt meg a szívünkben a Szentlélek által, indít arra, hogy az Atya dicsősége és embertársaink megmentése érdekében készek legyünk akár önmagunkat is felemészteni. Mivel olyan Főpapunk van, aki közbenjár érettünk a mennyei Szentélyben, hitéletünk nem az alkalmi ájtatos vergődések sorozata. Az érett hit jellemzői az állhatatosság és a következetesség. Hogy mondhatnánk el, hogy teljes szívből énekeltük a „Késői esődet töltsd ránk” című éneket, ha egy kis zápor miatt el sem megyünk a gyülekezetbe? Mi azonban azokhoz tartozunk, akik „szünet nélkül” mennek (Zsid 10:39), mert ott az Úr gyertyatartója szüntelenül világít. Ámen! ■

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Milyen felhívást érzel a menny részéről, mikor komolyan elgondolkodsz azon, hogy Isten éjjel és nappal arra vár, hogy teljes lényeddel megtérj?
2. Hogyan tartja fenn az ébredést a „szüntelenül” égő oltár és gyertyatartó?

TEODOR HUȚANU A ROMÁNIAI HETEDNAPI ADVENTISTA EGYHÁZ ELNÖKE.

Szombat délelőtt

A Szentély, a kegyelem és az Éden

ISTEN TERVE NÉPE SZÁMÁRA NEM HIÚSULHAT MEG.

TED N. C. WILSON

Mire gondolsz, amikor a „szentély” szót halod? Magad előtt látod a sátort, amit Mózes a pusztában épített? Eszedbe jut Salamon lenyűgöző temploma vagy a saját gyülekezeted, ahol testvéreiddel együtt Istent imádjátok? Mózes első könyve egyedülálló szentélyt mutat be, szebbet, mint ami a földön valaha is létezett – az Éden kertjét.

Feltetted-e már magadnak a kérdést, hogy mi a szentély létezésének a célja, rendeltetése? Íme, néhány lehetséges válasz: A szentély az a hely, ahol: (1) az emberek Istennel beszélhetnek, (2) vallásos tanítások hangzanak el, (3) Isten kegyelme megnyilvánul és érezhető. Ezen kívül a szentély (4) menedékhely is. Az Édenben mindez együtt jelen volt.

Az Éden kertje

A föld páratlan szépségű bolygóként került ki Teremtője kezéből. A tökéletesség mintaképe volt. A Biblia szerint „látá Isten, hogy minden, amit teremtett vala, ímé igen jó.” (1Móz 1:31) Ez a tökéletes világ azonban a szeretet kifejezése is volt. Minden fa, bokor, levél és virág

magán viselte a szeretet lenyomatát. Az állatok, a madarak, a halak és minden vízi élőlény a szépséget példázták. Az embert, a teremtés koronáját Isten rövid idő leforgása alatt és tökéletesnek teremtette. Az ember Teremtőjének képére volt teremtve. Jelleme nemes volt, a rosszra egyáltalán nem hajlott és Isten akaratával összhangban élt.

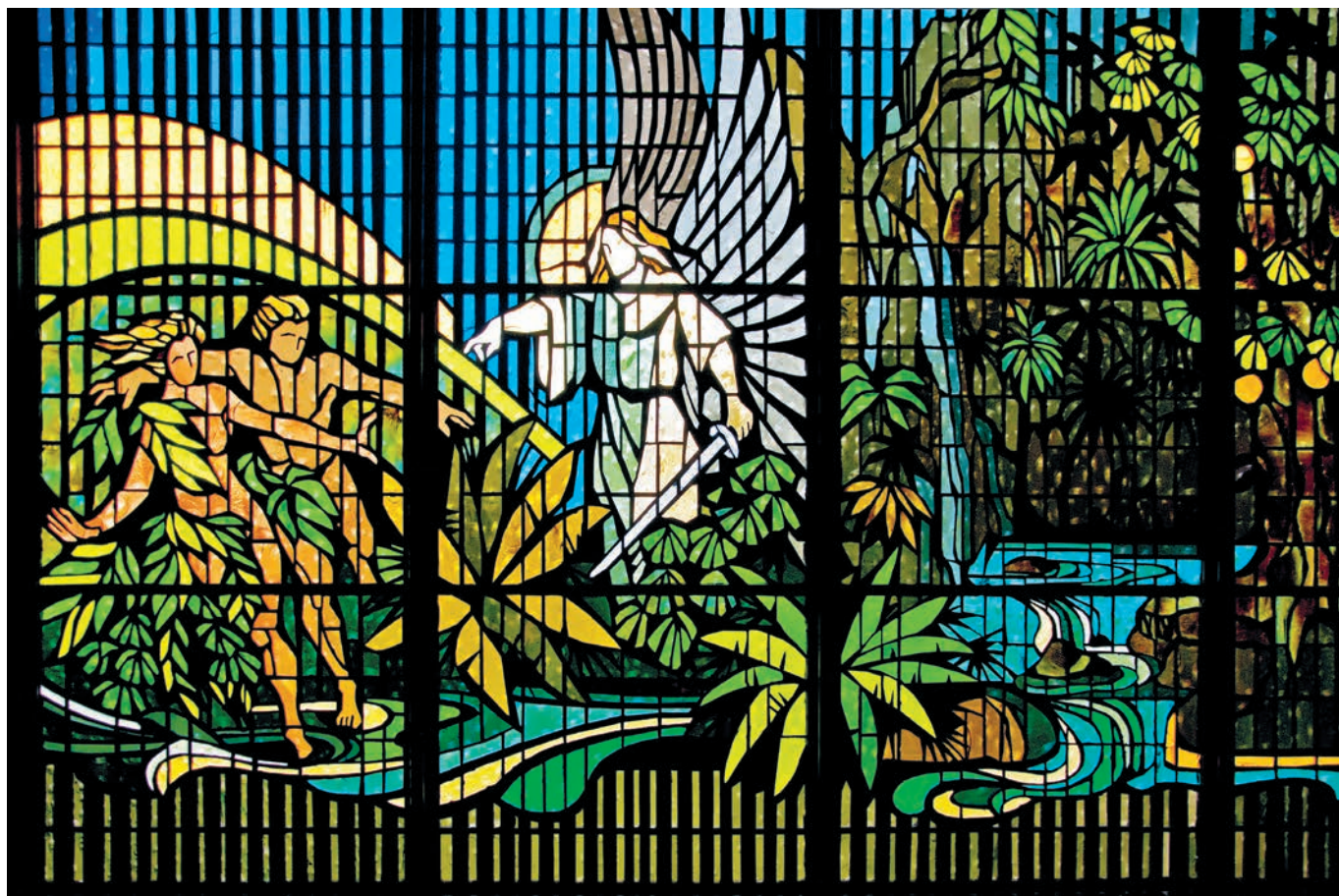
Amikor a teremtés lezárult, Isten végigtekintett a teremtett világon és elégedett volt. Az Isten, aki maga is tökéletes, csak tökéletes világot teremthet. Ellen White így ír erről a pillanatról: „Isten elégedetten nézte keze munkáját. Minden tökéletes volt, méltó isteni szerzőjéhez. És Isten megpihent, nem mintha elfáradt volna, hanem mint akit örömmel töltött el bölcsességének és jóságának gyümölcse, dicsőségének megmutatkozása.” (*Pátriárkák és próféták*, 47. old.)

Az újonnan teremtett világban Isten szeretetének újabb bizonyítékát adta Ádámnak és Évának: otthont készített számukra – az Éden kertjét. Itt találkozott és beszélgetett velük Isten, az angyalok itt tanították őket Isten kegyelméről, ők pedig kezdték megérteni. A kegyelem és megváltás

megértése elválaszthatatlan a teremtés igazságától. Íme, hogyan fejezte ki ezt másfél évszázaddal ezelőtt Philip Schaff, híres egyháztörténész: „A teremtés helyes megértése nélkül a megváltás tanát sem lehet jól megérteni.”¹ Mózes első könyve alapján nyilvánvaló, hogy Ádám és Éva számára az Éden nem csupán otthon, hanem szentély is volt.

Az Éden – az Istennel való közösség helye

Ártatlan állapotában Ádámnak és Évának alkalmuk volt látni Istent és közvetlenül beszélni vele. Isten gyakran meglátogatta őket az édeni szentélyben. Akkor nem is tudatosították igazán, mekkora áldásban van részük. Csak az Édenből való távozásuk után értették meg, tulajdonképpen mit veszítettek. Istennel való közvetlen kapcsolatuk emléke még élt a szívükben, és közeledni próbáltak az Éden kapujához, de a tüzes kard távol tartotta őket attól a tapasztalattól, amit Isten arcának közvetlen szemlélése jelentett. Az édeni szentély tapasztalatát ők maguk és leszármazottaik többé nem élhették át – a helyreállítás pedig csak az új földön fog megvalósulni.

Az Éden – a vallásos tanítás helye

Ellen White írja, hogy „Ádám és Éva nemcsak Isten atyai gondoskodását élvező gyermekek voltak, hanem tanulók is a végtelenül bölcs Isten iskolájában.” (*Pátriárkák és próféták*, 50. old.)

A nap, a hold és a csillagok Teremtője felfedte előttük a természet törvényszerűségeit. Volt azonban más is, amiről tudomást kellett szerezniük, és ez közvetlenül kapcsolódott létezésükhöz. Isten angyalokat küldött, hogy elmondják Ádámnak és Évának, amit a nagy küzdelemről tudniuk kellett. Hallottak Luciferről, a törvény és az Isten uralma elleni lázadásáról. Megtudták, hogy Isten kiúzta őt a mennyből, most pedig az Éden-szentélyben tartózkodik, amit Isten teremtett. És mivel Ádám képviselte Istent és a föld társuralkodója volt, Lucifer minden bölcsességét és képességét latba vetette, hogy Ádámot rászedje, bűnre vigye és helyét bitorolja. Lucifer úgy gondolta, hogy ha ez sikerül neki, akkor övé lesz a föld, és egy olyan uralmat állíthat fel, ami vetekedhet Isten uralkodásával és törvényeivel.

Az angyaloktól kapott információk és a tanítások bizonyára megrendítették Ádámot és Évát. Azt azonban még nem értették teljesen, hogy Isten a nagy küzdelem során változatlan szeretetének újabb bizonyítékát adja majd (*i.m.*, 33. old.). Ádám bukása után a nagy küzdelem kimenetele azon a helyen dőlt el, ahol Lucifer kikiáltotta győzelmét, amikor Ádám lemondott pozíciójáról a nagy csaló javára.

Ádám és Éva a szentélyben kapott tanítás során a nagy küzdelemről is tudomást szerzett. „Ez úton [Isten] fontos eseményeket nyilatkoztatott ki Ádámnak az emberiség történelméből, az Édenben elhangzott ítélettől kezdve az özőnvízig, és tovább, Isten Fiának első adventjéig.” (*i.m.*, 67. old.)

Ádám és Éva számára létfontosságú volt a nagy küzdelem alapvető okának megértése –, hogy Lucifer nem volt hajlandó engedelmessé válni Isten törvényének. A törvény elleni lázadásával Lucifer Isten kormányzása ellen lépett fel. Az angyalok részletesen elmagyarázták nekik „Sátán bukásának történetét, és hogy elpusztításukat tervezi. Megismertették velük a

mennyei kormányzat jellegét, melyet a gonoszság fejedelme megdönteni próbál.” (*i.m.*, 52. old.)

Ezen kívül igen fontos volt, hogy Ádám és Éva megértse az isteni törvény természetét – amely egy másik kifejezési formája Isten szeretetének. Ugyanakkor azt is fontos volt megérteniük, hogy a világegyetem többi lakóihoz hasonlóan, ők is próbára lettek téve. Boldogságuk az Isten törvénye iránti engedelmségüktől függött. „Az engedelmség életet jelentett, az engedetlenség pedig pusztulást.” (*i.m.*, 53. old.) Szükséges volt megérteniük, hogy a törvény iránti engedelmségük Isten iránti szeretetük és hálájuk kifejezése a Tőle kapott áldásokért. „Tökéletes és állandó engedelmség volt az örök boldogság feltétele.” (*i.m.*, 49. old.) Ezt Ádámnak és Évának tudnia kellett, és az édeni szentélyben minden fontos részletet alkalmuk volt megismerni.

Az Éden – menedékhely, ahol Isten kegyelme jelen van

Az édeni szentély menedékhely volt Ádám és Éva számára. Lucifer el-

tökélt szándéka volt, hogy elpusztítja őket, de csak a jó és gonosz tudásának fáján keresztül férközhetett hozzájuk. Amíg az Éden lakói ettől a fától távol maradtak, biztonságban voltak. Lucifer nem mehetett a kert többi részébe, hogy Isten elleni lázadásra kísértse őket. Az Éden biztos menedék volt a gonosz cselszövése előtt.

Isten parancsa a tiltott fára vonatkozóan világos volt: „A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a mely napon ejéndel arról, bizony meghalsz.” (1MÓZ 2:16-17) Amint tudjuk, Éva elhagyta a menedékheletet és Lucifer csalásának áldozata lett. Ádám a hőn szeretett feleség lehetséges elvesztésével szembesülve, követte őt az Isten parancsa elleni engedetlenségben, és kettőjük tettének eredményeképpen az emberiség a bűn rabságába került.

Ennek ellenére Isten nem hagyta el az emberiséget. A megváltó kegyelemről szóló első prédikáció az édeni szentélyben hangzott el: „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között”, mondta Isten Lucifernek, „a te magod és az ő magva között. Az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.” (1MÓZ 3:15) Ez a reménykeltő kijelentés előrevetítette a Mózes sátorában és Salamon templomában bekövetkező ceremóniális áldozatokat. A sarok mardosása a Krisztus keresztáldozatára mutató állatáldozatokat vetítette előre, a fej letaposása pedig a nagy engesztelési nap Azazel bakjának sorsára utalt, amely Lucifer végső pusztulását és a bűn kiirtását jelképezte.

Az édeni szentélyben Isten feltárta a vázlatát annak a tervnek, amit az emberiség megmentésére és a bűn végső megsemmisítésére készített. Lucifer úgy mutatta be Istent, mint akinek csak a saját dicsősége és megelégedése számít. Azon a végzetes napon az Édenben az volt a nagy kérdés, hogy az Atya és a Fiú rendelkezik-e annyi szeretettel az emberiség iránt, hogy önmegtagadás és áldozat révén kiszabadítsa őket Lucifer karmai közül (i.m., 70. old.). Erre a kérdésre 1MÓZ 3:15-ben találjuk meg a választ, ami nem más, mint az eget és földet betöltő IGEN! Ezt a pozitív választ pedig Jézus Krisztus keresz-

ten elhangzó kiáltása igazolta: „Elvégeztetett!”

A teremtés után Ádám és Éva nem sokkal volt alacsonyabb rendű az angyaloknál. De Isten terve az emberiség helyreállítására csodálatos tapasztalat lesz azok számára, akik hűségesek maradnak: „Akik Krisztus erejével legyőzik Isten és az emberiség nagy ellenségét, magasabb pozícióban lesznek a mennyben, mint az el nem bukott angyalok.” (Ellen G. White, *General Conference Bulletin*, 1899. április 1.) Lucifer féltékenységből eltervezte az emberiség kiirtását. Ádám és Éva boldogan éltek Isten szeretetével körülvéve. Lucifer siralmas állapotban volt, és szembe kellett néznie az örök megsemmisülés lehetőségével. Miután az első emberpár elbukott, és többé nem lehetett Istennel közvetlen kapcsolatban, el kellett hagynia az édeni szentélyt, Lucifer úgy döntött, hogy Ádám leszármazottait távol fogja tartani mindenféle szentélytől, amely biztosítaná számukra a helyreállítás lehetőségét.

Következtetés

Sokat tanulhatunk Ádám és Éva tapasztalatából, amit az édeni szentélyben szereztek. Elsősorban, ahogy Isten szeretetből mindent megtett öszülein boldogságáért, rólunk is gondot visel, mert minket is ugyanúgy szeret. Szeretetének bizonyítéka, hogy Fiát az emberiségnek ajándékozta. Isten a Fiát „nemcsak azért adta, hogy bűneinket hordozza, és áldozatként meghaljon értünk, hanem odaajándékozta Őt az elbukott emberiségnek... egyszülött Fiát adta, hogy Krisztus eggyé váljon az emberi családdal, s örökre megtartsa emberi természetét.” (*Jézus élete*, 25. old)

Másodsorban, ahogyan Isten – mielőtt eltávolította Ádámot és Évát az Édenből - megváltást ígért, az emberiséget szintén az Ő Fia által felajánlott megváltó kegyelem által ítéli meg. Értünk hozott áldozata és az ítélet fényében fontos a maga mélységében átelnünk az ószövetségi szentélyek tapasztalatát. Meg kell aláznunk magunkat Teremtőnk és Megváltónk előtt és igaz ébredés, reform által keresnünk kell a Vele való élő kapcsolatot, miközben teljesen Krisztusra hagyatkozunk üdvösségünk és minden

más szükségünk tekintetében. Krisztus kegyelme és a Szentlélek bennünk lakozása által előjogunk lesz meglátni azt a kertet és bemenni arra a helyre, melyet Ádám és Éva egyszer „otthonnak” nevezett. Micsoda előjog Isten ereje által a hármass angyali üzenetet hirdetni úgy, hogy szemtanúi vagyunk Isten terve végső beteljesedésének, amikor az Ő gyermekei visszatérnek az új Édenbe, igazi otthonukba. ■

1. *History of the Christian Church*, New York, Charles Scribner's Sons, 1903, 2. köt., 540. old.

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. A világ minden tekintetben tökéletes állapotban került ki Isten kezéből. Mit gondoltok, mit hiányolt legjobban Ádám és Éva, miután el kellett hagyniuk az Édent?
2. Vajon gondolt-e Isten arra valaha is, hogy lemond az általa teremtett, de a bűntől megrontott világról? Ha igen, miért? Ha nem, miért nem?
3. Milyen értelemben mintája az Éden annak a tervnek, melyet Isten meg akar valósítani népe életében? Mire vágytok a legjobban, ha az újjáteremtett Édenre gondoltok?

TED N. C. WILSON A HETEDNAPI ADVENTISTA EGYHÁZ GENERÁL KONFERENCIÁJÁNAK ELNÖKE.

Szombat délután

A Szentély és a szenvedés

A SZENTÉLYBŐL NÉZVE A SZENVEDÉS NEM ÉRTELMETLEN.

FORRAY LÁZÁR

Világunkban mindent átfogó jelenség a szenvedés, amely árnyékként kíséri az életünket. A hitetlenek elméjében ez a tény csak gyakorlati kérdéseket von maga után: az adott körülmények között hogyan lehetne azt elkerülni vagy legyőzni? A fájdalom a dolgok megszokott rendjének része, a természet törvénye.

A hívő emberek, akik tudják, hogy a világot Isten teremtette, és mint olyan, az Ő irányítása alatt áll, magukban ilyen kérdéseket fogalmazhatnak meg: Ha Isten szereti teremtményeit, miért engedi meg életükben a szenvedést? Miért engedi, hogy olyan sok rosszban legyen részük az életük folyamán, mint például betegségek, balesetek, nélkülözés, gyűlölet, kegyetlenség, igazságtalanság, háború és gyász, ami olyan sok szenvedéssel és boldogtalansággal jár? Más szavakkal, miért van annyira jelen a rossz, és nem csupán az emberi társadalomban, de az élővilágban is? A világon létező bármely életforma felett miért éppen a gonosznak, a halálnak van az utolsó szava? És főleg, ha megtérésünk óta a „Felségesnek rejtekében” (Zsolt 91:1) találunk menedéket, miért nem biztosít ez teljes védeltséget a szenvedéssel szemben?

A próbák hevét tapasztaló ember számára létfontosságú, hogy ezekre a kérdésekre választ találjon. A szenvedés Isten hűségese gyermekét is megtévesztheti. Aszáf, Dávid énekes és több zsoltár szerzője, a 73. zsoltárban saját tapasztalatáról ír. „Mert nyomorgatatom minden napon, és ostoroztatom minden reggel!” – panaszkodik, amikor rátör és gondolatait összezavarja a csüggedés (14. vers). A gonoszok látszólagos boldogságát szemlélve tanácstalanná válik és ez teljesen téves következtetéshez vezet: „Bizony hiába tartottam én tisztán szívemet, és mostam ártatlanságban kezeimet” (13. vers). Kétségbeesésében elérkezik ahhoz a kritikus ponthoz, amelyet a különös módon megpróbált emberek majdnem mind ismernek: „...Már-már meghanyattottak lábaim; és kis híja, hogy lépteim el nem iszomodtak!” (2. vers)

A válasz Istentől jön

A saját fájdalmán túllátni képtelen zsoltáriró elismeri: „Gondolkodom, hogy ezt megérthessem; de nehéz dolog ez szemeimben. Míg nem bemenék az Isten szent helyébe: megértém azoknak sorsát...” (16-17. vers).

A Szentélybe lépve életszemlélete teljesen megváltozik. Új perspektíva

tárul elébe, és onnan tekintve minden, még a szenvedés is egészen más fényben tűnik fel. Kísérjük el ebben a meghatározó tapasztalatban.

A szent sátor pusztá létezése és Isten népe körében elhelyezése elsősorban azt üzeni, hogy a világunk valósága fölött a könyörülő és mindenható Isten létezik és uralkodik. A szent sátor az Ő parancsára építették, és azon a helyen jelenlétének dicsősége gyakran megmutatkozott. A láthatatlan világ létezésének emlékműveként azt a bizonyosságot sugallhatta, hogy a gyakran érthetetlennek tűnő életutunkon nem vagyunk magunkra hagyatva. Ha próbákkal és szenvedéssel kell szembenéznünk, azok lehetnek a sötétség erőinek kitörései, de ha a mi szerető mennyei Atyánk megengedte, akkor azzal életünkben valami célja van. Így a Szentély túlmutat a mulandó földi léten, és az elmét az élet végső értelmé felé irányítja. Ugyanakkor, a számtalan jelértékű tárgy és esemény által Isten a veszendő ember elé tárta azt a bámulatos megoldást, amit Megváltási Tervnek hívunk. Ebben rejlik annak a gyökeres változásnak a titka, amit Aszáf, a zsoltáriró a szent helyre való belépésekor megtapasztalt: „Gondolkodom, hogy ezt megérthes-

sem; de nehéz dolog ez szemeimben. Mígnem bemenék az Isten szent helyére: megértém azoknak sorsát.” (Zsolt 73:16-17)

De hogyan idézhette elő a szent hely ezt a boldog változást? A helynek milyen titkos befolyása volt képes széteszlatni a lelkében elhatalmasodott kétségbeesést, és miként sikerült ott hirtelen megértenie mindazt, amit addig különleges értelmi erőfeszítés ellenére sem tudott felfogni?

Még mielőtt a szent helyre belépénk, idézzük föl elménkben azt a nagy igazságot, amelynek igen fontos következményei vannak az életünkben. Létünk nagy változásai csakis Isten jelenlétében mehetnek végbe. A kétségbeejtő helyzetek, a bennünk és a rajtunk kívüli rossz fölé kerekedés is csak Isten jelenlétében lehetséges.

Az oltár előtt

A szenvedő ember másként látja a világot, mint a többiek. Szenvedés közben másként érez és gondolkodik, mint amikor nincs fájdalma. A szenvedés a figyelmét saját személyére összpontosítja, és ezzel arányosan csökken a többiek iránti érdeklődés. A valóság észlelése is megváltozik, mert a bajban levő ember saját szenvedését másokénál nagyobbak érzi. Ezzel az elferdült látásmóddal úgy érezzük, sokkal le-sújtottabb állapotban vagyunk, mint mások, akiket sokkal boldogabbnak látunk, mint amilyenek valójában.

A 73. zsoltárban Aszáfot pontosan ebben a lelkiállapotban találjuk. Kereső a lelke és háborog, mert a gonoszoknak jól megy soruk, miközben ő, a tiszta szívű, szenved. Úgy tűnik neki, hogy ő rója le mások büntetését, olyanokét, akik a büntetésre valóban rászolgáltak. Isten útjai zavarba ejtik, és kiábrándul, hogy majdnem elhagyja hitét. Nem tudhatjuk, milyen gondolatok foglalkoztatják, miközben a szent hely felé tart. Könyörületért szeretne fohászolni vagy perbe akar szállni a Mindenhatóval?

Az udvarban elhelyezett oltáron szüntelenül áldozatokat mutattak be. Minden biztonnal azonnal szembeöl-tő jelenet lehetett az állat feláldozása. Különösen a pillanat, amikor a kést a bárány szívébe szúrták és a szúrás-tól keletkezett sebből ömlött a vér. A bárány egy ember bűnei miatt hal-

meg, pontosan annak bűneiért, aki a kezét az állat fejére helyezve áll ott és szívmarcangoló büntudattal suttgója bűneit. A vétkes megmenekül, az ártatlan meghal... a bűnös helyett. Valószínű, hogy nem az állat halála hatja meg – ez túlságosan köznapi dolog volt ahhoz, hogy a könyörület érzésé-nek húrjait érintse – hanem inkább az a gondolat, hogy ha az embernek viselnie kellene saját tévedései követ-kezményeit, a halál volna mindenki osztályrésze. És itt az örök halálról beszélünk, nem pedig a földben töltött átmeneti pihenésről, amiből van fel-támadás. A megváltási tervben a halál elkerülhetetlen álmának az a szerepe, hogy a valaha élt embereket fenn-

tartsa örökkévaló sorsuk, vagyis az örök élet vagy az örök halál számára. A bűn zsoldja az örök halál, és ennek árnyéka vészjóslóan vetődik rá a bűn-be süllyedt világra. A 23. zsoltárban Dávid a világunkat a „halál árnyéká-nak völgyéhez” hasonlítja, a 40. zsol-tárban pedig a „pusztulás gödréhez”, és ezekből ráérezhetünk létezésünk tragikus jellegére.

A bűn az egyetemes rossz rejtélye, a törvényszegés titkos bűne, minden rossznak a gyökere. A szenvedés és a halál nem más, mint a bűn gyümöl-csei. A bűn lényegében az Isten és az Ő törvénye elleni, valamint az élet fennállásához elengedhetetlen isteni rend elleni lázadás ösztöne. Különb-

séget teszünk a bűnös állapot és a tettekben megnyilvánuló bűnök között. A bűnös állapot az, amikor az ember képes gonosszá válni és rosszat tenni. A tettekben megnyilvánuló bűn annak a rossznak a végrehajtása, amit képesek vagyunk megtenni. A bűn lényünk részévé vált, de ezt ritkán tudatosítjuk és még ritkábban zavaró számunkra. Ami zavar, az a mások bűne és gyakran ez a boldogtalanságunk és a szenvedésünk oka. És mégis, egyetlen bűn sem veszélyesebb annál, mint ami bennünk van és az örök élet elvesztését eredményezheti. A világban levő

személyében megnyilvánuló isteni jelenlét minden képzeletet felülmúl. A Golgota szentélyén felállított oltár kereszt alakú. Ott áll, a bűnösökre vár, és a bűneikre kirótt büntetésként borzalmas halált tartogat számukra. De Istennek Báránya átveszi helyünket a kereszten és elviseli bűneink következményeit. És íme, milyen óriási fájdalmat okoztunk neki! A világ Teremtője a fán függ, és Atyjához kiált: *Eli, Eli Lama Sabaktani!*

A szívszagató, óriási szenvedést azonban nem a kezén, a lábán és a fején tátongó sebek okozzák, hanem

A mennyei Szentély felé

A hit tekintete áthat az évszázadokon és a hamarosan bekövetkező jövő felé irányul. A vakítóan fényes égbolton Isten Fia dicsőséges megjelenésének eseménye körvonalazódik. Megszámlálhatatlan angyalsereg követi – dicsőítő énekükbe ég és föld bele-remeg. A szenvedés éjszakája és annak sok gyászos emléke örökre a semmibe vész. Akik az Úrban haltak meg, elhagyják porágyukat és velük együtt mi, akik élve érzük meg azt a napot – mondja Pál apostol – felemelkedünk Hozzá, az Ő szent, mennyei hajlékába.

Azért volt a templom a földön, mert Ő közöttünk szeretett volna lakozni. Azért van mennyei templom, mert Ő azt szeretné, hogy Vele lakjunk. A földi az Ő első eljövételére mutatott, amikor áldozati Bárányként jött közénk. A mennyei a második eljövetele után fogad majd be minket, amikor dicsőséges Királyunkként megjelenik. Vajon az eljövendő dicsőségben sírunk-e még? Meglehet... de csak örömmünkben! ■

bűn szenvedést okoz, a bennünk levő bűn pedig örök halált. Pál apostol ennek tudatában írja: „Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban. Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből.” (Róm 7:22-24)

A Bárány – Istennek ama Báránya – az egyetlen esélyünk a megmenekülésre.

Szentély a Golgotán

Aszáf az életében végbement fordulat élményét a Szentélybe való belépéséhez köti. Ott ismeri fel igazi állapotát, miközben a hit tekintete a szimbólumban meglátja a valóságot, a Szentélyben levő áldozaton keresztül eljut Isten igazi Bárányához. A Golgotán volt az a Szentély, ahol a Fia

a bűneink, amelyeket magára vett, és amelyek elválasztották az Atyától.

A saját megmentése érdekében történő tragédia láttán Aszáf megdöbben, és helyreáll a viszonyítási érzéke: Mi az ő szenvedése az Úr szenvedéséhez képest? Önkritikája kíméletlen: „Akkor balgató és tudatlan volnék én, oktalan állat volnék te irántad. De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet. Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem.” (21-22. vers)

Lehet, hogy a csapások, amire kezdetben panaszkodott, ezután is folytatódtak. A szent helyen szerzett tapasztalat nem az őt körülvevő világban végbement változásnak, hanem a belső megújulásának köszönhető. „Isten közelsége oly igen jó nekem...” (28. vers) – íme, az igazi boldogság forrására mutató vallomás. Adja az Úr, hogy a mi ajkainkat is ehhez hasonló szavak hagyják el.

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. A Szentély az áldozati állatok szenvedésének és halálának, ugyanakkor a megbocsátás helyszíne volt. Hogyan indokolható a paradoxon, hogy a bűnből, amely a fájdalom okozója, ugyancsak a fájdalom képes meggyógyítani?
2. Miért nem bocsáthat meg Isten a „Bárány” áldozata nélkül? Mi az összefüggés a megbocsátás és a szenvedés között?
3. Ha a szenvedés és a halál egyetemes és elkerülhetetlen jelenségek, miért akarunk megszabadulni mindettől, mint valami idegen testtől?

FORRAY LÁZLÓ – NYUGALMAZOTT LELEKÉSZ – TIZENÖT ÉVEN ÁT A ROMÁN UNIÓ KIADÓI OSZTÁLYÁNAK FELELŐSE, VALAMINT AZ ASEF ELNÖKE VOLT.

Vasárnap

A két kert

AHOL TALÁLKOZOTT A BŰN ÉS A MEGVÁLTÁS

WILLIAM G. JOHNSON

Megváltásunk olyan Istentől jön, aki bármilyen erőfeszítésre kész, hogy minket magának megnyerjen. Üdvözítő tevékenységének a jó és rossz kereszt-tüzeiben játszódó története a valaha létezett legszebb leírás. Ez valóban a korszakok drámája.

E történet meghatározó eseményeit két kert foglalja keretbe. Az elsőből származik a bűn, a veszteség, a szégyen és a halál. A második kert a reménységet, az örömet és az életet jelenti.

Az első kertet Isten ültette. Szép volt és hibátlan – az Éden kertje volt. Isten ebbe a tökéletes környezetbe helyezte első szüleinkeket, akiket saját kezével teremtett, és Ő ebben a kertben beszélgetett velük. Az Éden volt az ártatlanság paradicsoma. Ádám és Éva büntelenek voltak, de gyermeki módon gondolkodtak. Jellemük fejletlen volt, még nem hoztak döntéseket. Nemsokára szembesülniük kellett életük első döntésével.

A gonosz gyökeret ver

A kert békéje mögött egy sötét szereplő ólálkodott. A gonosz, bár teljesen ismeretlen volt Ádám és Éva számára, nem volt messze tőlük – és soha nincs messze! Egy bukott angyal, akit valaha hajnalcsillagként, Lucifer néven ismertek, most pedig Sátán, a csaló, aki az alkalmas pillanatra vár, hogy megkísértse őket.

Nem tudjuk, mennyi időt tölthettek szüleinke a kertben. Egy napon azonban árnyék vetődött a Paradicsomra. Sátán egy vonzó kígyó képében, melyet médiumként használt, felvillantotta a lehetőséget egy új tapasztalat átélésére, melynek során Istenhez hasonlóvá válhatnak.

Isten egyszerű próbát szabott engedelmességüknek: „És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a mely napon ejéndel arról, bizony meghalsz.” (1Móz 2:16-17) De a kígyó azt mondta: „Bizony nem haltok meg; Hanem tudja az Isten, hogy amely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.” (1Móz 3:4-5)

Sok év eltelt azóta, de a kísértő máig ugyanígy környékezi meg az embereket. Az engedetlenséget csillagónak, vonzónak tünteti fel, az Isten törvényeinek való engedelmességet pedig unalmasnak. Új, izgalmas tapasztalatokat ígér, miközben elrejt, hogy ez az út a pusztulásba vezet, az út mentén pedig elkábított, erőtlenség hevernek.

Az ördög mindig megpróbál képtelt ébreszteni. Saját jellemét vetíti ki Istenre, miközben Isten valódi jellemét magának tulajdonítja. Isten a legjobbat akarja nekünk, és semmit sem

tart vissza abból, ami egészségünket és boldogságunkat szolgálja. Másfelől Sátán mérget kínál vonzó külszínnel, amely leépülésünket és megsemmisülésünket okozza.

Sátán „hazug és a hazugság atyja” (Jn 8:44). „Bizony nem haltok meg”, – így próbálta meggyőzni Ádámot és Évát. De ez óriási hazugság volt. A halál várt rájuk, és minden utódjukra.

„Olyanok lesztek, mint Isten” – ígérte, de ígérte nem tudta beváltani. A mennyei udvarokban megpróbált Istenhez hasonlóvá lenni (Ésa 14:13; Ezék 28:2-5), de önbecsapása száműzte őt a mennyből.

Csak Isten lehet Isten. Ő teremtett mindent – angyalokat és embereket egyaránt. A teremtmény soha nem válhat Teremtővé. Isten nőket és férfiakat teremtett a saját képmására, hogy Őbenne lakozzanak és szeretetből engedelmeskedjenek. Csak Istenben találhatjuk meg igazi önzonosságunkat. „Ó, Urunk, magadnak teremtettél minket, és lelkünk addig nyugtot sehol sem talál, míg Benned meg nem nyugszik” – írta nagyon helyesen Augustinus.

A bűn irracionális, az örültség végső stádiuma. Ez a lehetetlen megkísérlése: olyanná lenni, mint Isten. A bűn nem veszi számításba, hogy mi csak teremtményként létezhetünk, és minden lélegzetvételünk Istentől függ.

És mégis, manapság hány férfi és nő lép első szüleinke nyomába! Az em-

berek döntő többsége enged a kísértő vonzó csábításának: „olyanok lesztek, mint Isten”. Ezzel végérvényesen kivetik Istent elméjükből, oda jutnak, hogy tagadják létezését, míg végül teljesen elutasítják.

A bűnbeesés következményei

A bűnbeesés következményei majdnem azonnal jelentkeztek. A kezdeti kellemes érzés helyét a szégyenérzet vette át (1Móz 3:7), és amikor meghallották, hogy Isten a kertben jár, bűntudat lett úrrá rajtuk, és megpróbálták elrejtőzni (8. vers). De nem futamodhattak meg Isten elől, ahogyan mi sem tudunk. Egymást vádolták engedetlenségükért: „Az asszony, akit mellém adtál vala, ő ada nékem arról a fáról, úgy evém.” – dadogta Ádám (12. vers).

Hibáztass bárkit, hibáztasd Istent, de semmi szín alatt ne ismerd el, hogy te tévedtél. Ismerősen hangzik? Éva is így tett, mentegetőzni próbált: „A kígyó ámtott el engem, úgy evém.” (13. vers) Felelősségük áthárítására és saját tetteik igazolására irányuló próbálkozásai pontosan annyira átlátászóak voltak, mint a magukra aggatott, fügefalevelekből készült ruháik. Ma is ott csüngnek rajtuk a kifogások és a mentegetőzés fügefalevelei.

Isten ekkor eléjük tárta a jövőt. Megtudták, hogy el kell hagyniuk a Paradicsomot, és szenvedésekkel teli élet várja őket. A természet attól kezdve tövist és bogáncskórót termett. Évának azt követően fájdalommal kellett világra hoznia gyermekeit, és miután egy életen át betevő falatjuk előteremtéséért izzadtak, az emberek ismét porrá váltak és a porba jutottak, ahonnan vétettek (16-20. vers).

John Milton az *Elveszett paradicsom* című költeményében megható módon írta le az ember Édenben töltött utolsó pillanatait:

„Előttük a Világ, hol nyughelyet lelnek, s vezérük lesz a Gondviselés. Kéz a kézben, lassú vándorlépteik magányban, az Édenen át vezetnek.” (Jánosy István fordítása)

A megmentő Isten

Isten azonban nem hagyta Ádámot és Évát reménytelenségben. Habár a kertből távozniuk kellett, Isten nem fordult el tőlük. Bárhova is vitte volna

őket új életük, Isten nem hagyta magukra őket.

Sőt, Isten a jövőre nézve ígéretet is tett. Még a kertben voltak, amikor Isten azt mondta a kígyónak: „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.” (15. vers) Ez az „ellenségeskedés” nem természetes emberi reakció. Ezt Isten helyezte belénk, ez a bennünk munkálkodó kegyelem.

Ellen White írta: „Az ember lelkébe plántált krisztusi kegyelem támaszt ellenségeskedést Sátán ellen. E megtérítő kegyelem és megújító erő nélkül az ember örökre Sátán foglya maradna; olyan szolgáló, aki mindig készségesen teljesíti Sátán parancsát. De a lélek új alapelve harcra támasztott, ahol korábban béke volt. A Krisztustól kapott erő teszi képessé az embert arra, hogy a zsarnokot és a bitortól elutasítsa. Akik nem szeretik a bűnt, hanem gyűlölik, akik ellenzik és legyőzik azokat az indulatokat, amelyek fogva tartják őket, olyan erő birtokában vannak, amely kizárólag felülről származik.” (*A nagy küzdelem*, 506. old.)

A kegyelem munkája az asszony magvában, Jézus Krisztusban érte el csúcspontját. A bűntelen élet és a szeretetteljes szolgálat végén Ő egy kertbe ment, a Gecsemáné kertjébe, hogy ott imádkozzon.

Ezt a kertet emberi és nem isteni kéz plántálta, a Mester mégis szívesen vonult vissza oda. Életének azon az utolsó csütörtöki éjszakáján, amikor a kereszt elkerülhetetlenül tűnt fel előtte, Jézus odament, hogy Atyjával harcoljon.

A világ bűnei teherként nehezedtek rá, amikor így imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen, a mint én akarom, hanem a mint te.” (Mt 26:39). „És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak.” (Lk 22:44)

Ott, abban a kertben, az emberiség sorsa forgott kockán. Jézus vágyott arra, hogy legközelebbi barátai támogassák, de mind elaludtak. Egyedül itta ki a keserű poharat. De ott volt

egy másik lény is, a csaló, aki az Éden kertjében is jelen volt. Most arra szeretne rávenni Jézust, hogy mondjon le a világ megváltásának küldetéséről: *Nem érdemelnek meg Téged. Senki sem törődik Veled. Nézz rájuk – egytől egyig alszanak!*

Első szüleinktől eltérően, Jézus nem akart a gonoszra hallgatni, visszautasította a kételkedést. Elfogadta a poharat, amit Atyja nyújtott neki és elindult a szenvedés útján.

Komolyan és imádkozó szívvel kell elmélkednünk e két kert fontosságáról, és meg kell látnunk a megváltásunkért fizetett árat. Ha így teszünk, felfedezhetjük, milyen sokat veszítünk, de azt is, milyen nagy a mi drága Urunk kegyelme. Ellen White arra buzdít, tanulmányozzuk figyelmesen és hasonlítsuk össze „az Éden kertjét és a benne felhalmozódott engedetlenséget... a Gecsemáné kerttel, ahol a Megváltó, a világ bűneit hordozva elszenvedte az emberfeletti haláltusát.” (1. kézirat, 1892.)

Halleluja! Milyen csodálatos Megváltónk van! ■

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Melyik volt az első hazugság, amit Sátán összüleinknek mondott, és hogyan nyilvánul ez meg a mai társadalomban?
2. Hogyan hat életedre a bűn és annak következményei, mint például a gonoszság, a szegénység és a korrupció? Melyik a legrosszabb? Mi támogat küzdelmedben?
3. Mielőtt életét adta volna bűneinkért, Jézus azért élt, hogy áldás legyen mások számára. Milyen áldásokat jelent gyülekezetetek a település számára, ahol éltek?

AZ IMAHETI ELMÉLKEDÉSEK JAVA RÉSZÉT DR. WILLIAM G. JOHNSON ÍRTA, AKI HOSSZÚ IDEIG AZ ADVENTIST REVIEW ÉS AZ ADVENTIST WORLD FŐSZERKESZTŐJE VOLT. NYUGDÍJAZÁSA ÓTA A GENERÁL KONFERENCIA ELNÖKÉNEK ASSZISZTENSE FELEKEDZETKÖZI PROBLÉMÁKBAN.

Hétfő

Az Ő megváltó jelenléte

JÉZUS ELMONDTA, HOGYAN ÉLJÜNK – DE NEM CSAK MONDTA, HANEM ÚGY IS ÉLT

A Biblia egyik legcsodálatosabb igazsága, hogy Isten nem csak *hajlandó* népével lakni – hanem velünk *akar* lenni. Habár Ő a menny és a föld Teremtője, vágyik a teremtményeivel való közösségre. „Mert így szól a Magasságos és Felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét.” (Ésa 57:15)

Manapság nagyon elterjedt a nyilvánosan vállalt ateizmus. Volt idő, amikor a hitetlenek csendben élték meg kétségeiket, ma azonban támadó módon hirdetik, hogy nincs Isten, csúfolják a keresztényeket és bárkit, aki valamiféle vallási közösséghez tartozik. Az ateizmust védő hangadók között Richard Dawkins, Christopher Hitchens, Sam Harris és Daniel Dennett neveket említhetjük. Egyik érdekesség, hogy Anthony Flew, aki 50 éven át az ateizmus meghatározó alakja volt, élete végén megváltoztatta életfilozófiáját. A *There Is a God: How the World's Most Notorious Atheist Changed His Mind* (Isten létezik: hogyan gondolta meg magát a világ legnagyobb ateistája) című könyve, amit 2007-ben adott ki, nagy

felháborodást keltett kollegái körében.

De azoknak, akik Jézust Megváltóként és Urukként ismerik, a Flew által felhozott érvek – bár hasznosnak tűnhetnek bizonyos kontextusban – értelmetlenek. *Tudjuk*, hogy létezik Isten, mert ismerjük Őt. Ő a Barátunk.

„Mellettem jár és beszélget velem, Elmondja, hogy Övé az életem; Az együtt töltött idő alatt érzett örömhöz hasonlót

Senki a világon eddig még nem érzett.” (C. Austin Miles, *A kertben*)

Mózes első könyvétől a Jelenéséig az egész Biblia arról tanúskodik, hogy Istennek örömet szerez, hogy Ő az emberiség barátja. Ő ott járt és beszélgetett a kertben Évával meg Ádámmal. Ő együtt járt Ábrahámmal és a pátriárkákkal. Mikor Izrael 12 törzsét kihozta Egyiptomból és a Sinai hegy lábához vezette őket, azt mondta Mózesnek: „És készítsenek nékem szent hajlékot, hogy ő közöttök lakozzam.” (2Móz 25:8)

Az izraeliták látták és hallották a villámlásokat, a dörgést és a szent hegyről hallatszó trombita hangját. Tudták, hogy Jehova valóságos – ott volt a Sinai hegyen – és megrémültek. Ezúttal Isten még közelebb szeretett volna kerülni hozzájuk, hogy közelebbé hívogatóan hasson rájuk és

jelenlétében éljenek. Isten a sátorban lakozást választotta.

Isten átadta Mózesnek a Szentély tervrajzát, és az izraeliták az utasításokat pontosan betartva megépítették. Nagyon szép volt, arannyal, ezüsttel, drágakövekkel és színes anyagokkal díszített. Hordozható lévén nem volt túl nagy: a Szentek Szentjének nevezett rész alig néhány négyzetméternyi volt, és a Szentély ennek duplája.

Jertek, elmélkedjünk e fölött – a menny felséges Ura, a világmindenség Teremtője alászáll, hogy egy sátorban lakjon!

Isten jelenlétének szimbóluma

Az izraeliták számára a Szentély közös életük középpontját képezte. Választott nemzeti identitásuk is erre összpontosult.

A Szentély *menedékhely* volt. Itt nyilatkozott meg a sekina – Isten jelenléte – a Szentek Szentjében lévő kerubok között. Az ellenségeik előtt biztonságban érezték magukat, mert a sátor minden útjukon előttük ment.

Évszázadokkal később, miután az Ígéret Földjén letelepedtek, még mindig úgy tekintettek a Szentélyre, mind menedékhelyre, ahogy a szoltáros is imádkozik: „Küldjön néked segítséget a szent helyről; és a Sionból támogasson téged.” (Zsolt 20:2)

A Szentély a *tanítás* helye volt. Mózes időnként bement a sátorba, hogy Istennel beszélgesse. Ott Isten ellátta őt tanácsokkal, hogy a népet hogyan vezesse. Amikor Mózes visszavert a táborba, annyira ragyogott az arca, hogy az emberek nem tudtak a szemébe nézni. Ezért „mikor pedig elvégezte Mózes velök a beszédet, leplet tőn orcájára.” (2Móz 34:33)

A Szentély az a hely, ahol az *isteni irányítás* elérhető. Izrael népének pusztai vándorlása alatt a füstfelhő nappal a Szentély fölött volt, éjszaka pedig ragyogó tűzoszloppá változott. Ha a tűzoszlop felemelkedett, az emberek sátorot bontottak és elindultak utána. Ha megállt, ők is letáboroztak. „Az Úr pedig megy vala előttök nappal felhőoszlopban, hogy vezérelje őket az úton, éjjel pedig tűzoszlopban, hogy világítson nékik, hogy éjjel és nappal mehessenek.” (2Móz 13:21)

A Szentély az *imádat* helye is volt. Az izraeliták vallásos évét ünnepek sora határozta meg – a Húsvét, az első zsenge, a kürtzengés ünnepe, a nagy engesztelési nap, a sátoros ünnep – és a Szentélynek mindegyikben kulcsszerepe volt.

De a Szentély a *megbocsátás* helye is volt. A bűnös ide hozta az áldozatot –bárányt, kecskefiat, madarat – hogy a pap engesztelő áldozatként bemutassa. A Szentély a megbocsátás háza volt.

Nem csoda tehát, hogy az izraeliták a Szentélyt igen fontosnak tartották. Amikor évekkel később a pusztai sátorot helyettesítő templomot lerombolta az ellenség, ez a végső veszteséget, az elképzelhető legnagyobb katasztrófát jelentette (lásd: Zsolt 74:1-7).

Ma már nincs földi Szentély, ahol Isten jelenlétét kereshetnénk. De az izraelitákhoz viszonyítva nem vagyunk hátrányos helyzetben, mert van Szentélyünk a mennyben, amelybe hit által beléphetünk (Zsid 10:19-22). És ott van Jézus – az Isten, aki annyira szeretett volna a 12 nemzetség között lakni, hogy megmondta nekik, építsenek sátrat Neki. És ennél is tovább ment, sokkal tovább! Emberi formát vett föl. Test és vér lett, egy közülünk.

„Mert gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk” – profétálta Ésaiás – „és az uralom az ő vállán lészen, és hívják nevét csodálatosnak, tanácsosnak,

erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!” (Ésa 9:6).

Róla írta a szeretett tanítvány: „És az Ige testté lett és lakozék [szó szerint: felhúzta a sátrát] mi közöttünk, (és láttuk az ő dicsőségét mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét) aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14) Ebben az Emberben nyoma sem volt az emberi fondorlatnak, amelyhez sokan folyamodnak, hogy mások figyelmét magukra vonják – gazdagság, hírnév, erő, neveletés, befolyás – ő a testet öltött Isten volt. Ő volt Immánuel, a „velünk az Isten” (Mt 1:23).

Jézus a mi Főpapunk, aki érettünk szolgál a mennyben. Ez a mennyei Szentély, amit nem emberi kéz készített, és sokkal dicsőségesebb, mint ahogy azt elképzelni tudnánk. Ez az igazi Szentély, ez a mintakép, amelyhez viszonyítva a pusztai sátor csak gyenge utáncolat volt, „a mennyei dolgok ábrázolatának árnyéka” (Zsid 8:5).

Ezt a Szentélyt és Jézus munkáját, amit ebben a Szentélyben végez, az imahét egyik következő napján alaposabban tanulmányozni fogjuk. Ahogy Izrael gyermekei a pusztai sátorban saját népük identitását vélték felfedezni, mi is menedéket, tanítást, irányítást, imádatot és bűnbocsánatot találunk a mi Főpapunknál.

Sőt, mi több, Jézus elég rövid ideig – alig 33 évig – lakozott közöttünk. De mielőtt elment volna, megígérte, hogy elküldi az áldott Vigasztalót – a Szentlelket: „Nem hagylak titeket árvakul – mondta – eljövök tihozzátok” (Jn 14:18).

A Szentlélek viszi tovább Jézus szeretetteljes szolgálatát. Ő vezet el minden igazságra (Jn 16:13). Ő juttatja eszünkbe a Megváltó tanításait (Jn 14:26). Ő győzi meg a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében (Jn 16:8-11). Minden közül a legfontosabb – hogy Ő *velünk* van!

Nem kell templomba mennünk azért, hogy Istent megtaláljuk. Nem kell távoli oltárokhoz zarándokolnunk, hogy ott az isteni jelenlét megnyilvánuljon. Isten már *itt* van, pontosan *itt*. Isten *velünk* van!

Mennybemenetele előtt Jézus megígérte: „és ímé, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20) Pál apostol így

vallott: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érttem.” (Gal 2:20)

Kedves barátom, csatlakozol-e Pál vallomásához? Tudod-e, hogy Krisztus benned él? Veled van-e Ő, ahogy megígérte?

Sok-sok évvel ezelőtt Mózes így imádkozott: „Mert miről ismerhetjük meg, hogy én és a te néped kedvet találtunk előtted? Nem arról-é, ha velünk jársz? Így vagyunk megkülönböztetve, én és a te néped minden néptől, amely e földnek színén van.” (2 Mózes 33:16) Dávid is ezért könyörgött: „Ne vess el engem a te orcád elől” (Zsolt 51:13).

Ha eltávolodtál Istentől, mondd el te is Dávid imádságát. Isten szeretne veled lakozni. Ő vágyik arra, hogy téged is az Ő megváltó jelenlétében lásson. Menedéked, vezetőd, tanítód, Megváltód és Urad akar lenni! ■

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. A földi szentély által jelképezett dolgok közül – menedék, tanítás, isteni vezetés, áhítat és bűnbocsánat – melyikre van leginkább szükség a te gyülekezettedben? Mit tehetsz te személyesen ennek gyakorlati megvalósulásáért?
2. Ha a testet öltött Krisztus szolgálatát szeretnéd tükrözni a gyülekezettedben, hogyan változna meg az életed?
3. Hogyan nyilvánul meg a Szentlélek szolgálata az életedben és a gyülekezetted életében?

Kedd

Íme, Istennek ama Báránya!

CSAK Ő TÖLTHETI BE SZÜKSÉGÜNKET.

„Ímé, az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29)

Keresztelő Jánosnak ez a kijelentése Jézus küldetésének lényegére mutat. Minden egyéb mellett, amit elvégezni jött – bemutatni Isten jellemét, megkeresni és megváltani az elveszetteket, hirdetni a jó hírt, stb. –, érkezésének célja az volt, hogy a bűnért hozott mennyei Áldozat legyen.

Még a „Jézus” név is szolgálatának legfőbb céljára mutatott. Születése előtt az Úr egyik angyala megjelent Józsefnek, aki eljegyezte Máriát, és azt mondta neki: „Szül pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből.” (Mt 1:21)

„Jézus” – a Józsuének megfelelő görög kifejezés, ami azt jelenti „az Úr megváltó”. Később a „Krisztus” nevet is kapta, melynek jelentése: „a Felkent”, vagyis a „Messiás”. Így, amikor kimondjuk, hogy „Jézus Krisztus”, tulajdonképpen azt mondjuk, hogy Ő a *Megváltó-Messiás* vagy a *Messiás, aki megvált minket*. Napjainkban sajnos emberek milliói számára a „Jézus Krisztus” név csak a szentségtelen szavak között jelenik meg. Könnyelműen veszik, nem értik, mit jelent, hogy az

Ő nevét hiába fel ne vedd! A gonosz, aki Jézus ádáz ellensége, megpróbálja elterelni a figyelmet Jézus megváltói munkájáról.

Az Ő mennyei terve

Jézus azért született, hogy meghaljon. Az emberek többségének a halál az élet drámájának legutolsó és legszomorúbb felvonása. De Jézus esetében ez nem így volt: számára a halál földi életének csúcspontját képezte. Halála által megválthatta a világot. „És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok” – mondta Ő (Jn 12:32). Ugyanezt olvassuk a következő versben is: „És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:14-15)

Várható volt, hogy Jézus követői szégyellik majd a halálát. A keresztre feszítés a halál legborzasztóbb módja volt: a haláltusa sokáig tartott és a kivégzés nyilvános volt. Róma a büntetésnek ezt a fajtáját a legátalkodottabb gonosztevőknek tartogatta. Egyetlen római polgárt sem ítéltettek ilyen megalázó halálra. Jézus nem volt római polgár, ezért ezt vele megtehették, és meg is tették. Ő, mennyire megalázta magát Megváltónk, hogy

a megváltást számunkra biztosítani tudja! Ezért írja Pál apostol: „És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.” (Fil 2:8)

Az első keresztények nem szégyelltek a halálnak ezt a formáját. Sohasem próbálták álcázni, ahogyan Jézus meghalt, nem zavarta őket, nem kerestek mentségeket, amelyek ezt a valóságot megszépítenék, hanem éppen ellenkezőleg: erőteljesen *hirdették*:

„a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által, akit ti megfeszítettek, kit Isten feltámasztott halottaiból, az által áll ez ti előttetek épségben.” (Csel 4:10); „Mert egyfelől a zsidók jelt kívánnak, másfelől a görögök bölcsességet keresnek. Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot. (1Kor 1:22-23); „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében, aki által nékem megfeszítettet a világ, és én is a világ-nak.” (Gal 6:14)

Ellen White a következő szavakkal magyarázta Krisztus megváltói munkáját: „Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bánásmódban részesüljünk, amilyent Ő kapott. Elítélték Őt a mi bűnein-

kért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságaért, amelyben nekünk semmi részünk sincs. Elszenvedte a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét, «...és az Ő sebeivel gyógyulánk meg» (Jézus élete, 25. old.).

Hamis elvárások

Jézus tanítványai nem értették meg azonnal halálának isteni célját. Amikor isteni bölcsességtől irányítva Keresztelő János kijelentette: „Íme, Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29), akik hallották szavait, valószínűleg nagyon elcsodálóztak. Küldetésének ideje alatt a 12 tanítvány várta, hogy politikai Messiásként színre lépjen, mint aki a zsidókat a gyűlölt római iga alól megszabadítja. Ennek következtében lehetetlen volt számukra megérteni Jézus saját szenvedéseire és halálára utaló próféciáit (Mt 16:21-23; 20:17-19).

A tanítványok csak Jézus feltámadása után kezdték megérteni a keresztszerepét Isten tervében. Az emmausi úton derengeni kezdett a fény: „És ő monda nékik: Ó, balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhívására, amiket a próféták szoltak! Avagy nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe? És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, amik ő felőle megíratk.” (Lk 24:25-27)

A keresztsfényében sokkal világosabban érthetünk néhány ótestamentumi igehelyet, amelyek Jézus nélkül értelmetlenek vagy éppen zavaróak volnának.

Vegyük például a szentélyszolgálatot: Minek annyi állatáldozat? Minek annyi vér? Ha a keresztszemszögéből tekintünk vissza az áldozati rendszerre, megértjük, hogy ez által Isten célja a nevelés volt. Ez a rendszer tanította meg a zsidóknak, milyen nagy ára van a bűnnek – nem lehet könnyűszerrel átlépni rajta, legyőzni csak az élet elvesztésével lehetséges, ahogy azt a Zsidókhöz írt levél is mondja: „vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat” (Zsid 9:22).

A pusztában a sátor és később a Templom az időre és helyre korlátozott kegyelem általi megváltásra irányította a figyelmet. A bűnbánó ember

az Isten parancsait követve találta meg ismét a lelki békét, és nem saját elképzeléseinek követése folytán.

Az állatok feláldozása nem biztosíthatta a megváltást. „Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket.” (Zsid 10:4) Csak az istenember Jézus Krisztus halála győzhette le végérvényesen a bűnt. Ily módon minden bárány vagy a bűnös által feláldozott bármilyen más áldozati állat csak az Isten Bárányának szemszögéből hozhatott engesztelést, amelyre tulajdonképpen mutatott.

A keresztsnek köszönhetően érthetjük meg az 1Móz 22-ben leírt lenyűgöző történetet is a Mórija hegyén áldozatot bemutató Ábrahámról és a fiáról. Ez a történet valamennyi bibliakutatónak sok fejtörést okozott, függetlenül attól, hogy zsidó vagy keresztény volt az illető, mert itt találjuk Jehovát, aki a megöregedett szülőnek megparancsolja: „Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földére, és áldozd meg ott égő áldozatul a hegyek közül egyen, amelyet mondanok néked.” (2. vers)

Hogy adhat a szerető Isten ilyen parancsot? Ez a parancs nagyon hasonlított a pogány istenek szavaihoz, akiket a kánaáni népek imádtak. Azok a népek embereket áldoztak és Jehova megtiltotta Izráel fiainak ezeknek az ördögi szokásoknak az utánzását: „A te magzatodból ne adj, hogy oda áldozzák a Moloknak, és meg ne szent-segtelenítsd a te Istenednek nevét. Én vagyok az Úr.” (3Móz 18:21)

Ez a parancs törként hatolhatott Ábrahám szívébe. Ennek ellenére talált elegendő hitet ahhoz, hogy tovább tudjon lépni. Nem értette, de túl sokat járt Istennel ahhoz, hogy megtagadja az engedelmisséget. Amikor a gyermek felteszi a szívtépő kérdést: „Ímhol van a tűz és a fa; de hol van az égő áldozatra való bárány?”, Ábrahám így válaszol: „Az Isten majd gondoskodik az égő áldozatra való bárányról, fiam” (1Móz 22:7-8).

Isten valóban gondot viselt. Amikor Ábrahám felemelte a kést, hogy fiát megölje, az Úr angyala egy kiáltással megállította. „És felemelé Ábrahám az ő szemeit, és látá, hogy ímé, háta megett egy kos akadt meg szarvánál fogva a szövevényben.”

(13. vers) Lehet, hogy mindvégig ott volt, de a fájdalomtól megtört apát annyira hatalmába kerítette az aggodalom, hogy képtelen volt meglátni.

Ábrahám azt a helyet *Iehova* üre-nek nevezte el, ami azt jelenti: „az Úr gondot visel”. Majdnem ezer év múlva, mikor Salamon megépítette a Templomot, ugyanazt a helyet, a Mórija hegyét választotta a templom helyéül (2Krón 3:1). Újabb ezer év múlva pedig Jézus Krisztus valahol a közelben az életét áldozta.

Az Ábrahámra gondot viselő Isten az egész emberiségről gondoskodott.

Végül az Isten Bárányaként megjelenő Jézust szemlélve érthetjük meg Ésaías próféta könyve 53. csodálatos fejezetét. Itt találjuk azt, Aki úgy viselkedett, „mint bárány, mely mézsárszékre vitetik” (7. vers), aki „megsebesített bűneinkért, megrontott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, ki-ki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté.” (5. és 6. vers)

Kedves barátaim, a bűnök, melyeket hordozott, az én bűneim és személyenként mindenkinek a bűne. Hogyan is tudná valaki megtenni, hogy ne szeresse ezt a Jézust, az Isten Bárányát, aki helyettünk vállalta a halált? ■

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. „Jézus azért született, hogy meghaljon” – írta valaki. Milyen szerepet töltött be földi szolgálatában élete és tanítása?
2. Miért érinti érzékenyen a 21. századi embert, hogy a Bibliában hangsúlyt kap a vérontás? Légy őszinte!
3. Milyen jelentősége van az „Isten gondot visel” kifejezésnek a te életedben?

A Közbenjáró

MEGVÁLTÁSUNK AZ Ő KEZÉBEN VAN

Kétezertiz október 12-én az egész világ lélegzetviszszafaftva követte az egyik legmerészebb mentési akció végző kimenetelét. Hatvan-kilenc nappal azelőtt 33 ember több mint 600 méter mélységben a föld alatt rekedt, miután az arany- és ércbánya egyik része, ahol dolgoztak, beomlott. A munkások heteken át dolgoztak, míg egy 70 cm átmérőjű lyukat fúrtak, amelyen keresztül egy kapszula segítségével sikerült elérniük a mélység fogságába került bányászokat. Vajon megvalósul-e a megmentők terve?

A vajúrók és a mentőcsapat akciójára az egész világ felfigyelt. Több mint 200 országból érkeztek tévériporterek a helyszínre, még Észak-Koreából is. Miközben forró és fertőző tömlöcükből a felszínre hozták őket, Chile elnöke, Sebastián Piñera, személyesen várta, hogy mindegyik bányászt külön köszönthesse.

Az éjszaka folyamán, amikor a kapszula segítségével az első bányászt felszínre hozták, a várakozás üdvrivalgássá változott. Fényeket gyűjtöttek, megszólaltak a fúvós hangszerek és felhangzott Chile állam nemzeti himnusa. Az emberek összeölelkezve sírtak örömeikben. A következő 21 órában a 33 ember egymás után fel-

színre került, szeretteivel és barátaival találkozhatott.

Különleges pillanat volt, egy apró kis lélegzetvétel a sok tragikus esemény között, amelyeket általában a média közvetíteni szokott. És mégis, össze sem hasonlítható azzal a nappal, amikor az egész menny lélegzetviszszafaftva állt. Sok évvel ezelőtt nem 33 ember, hanem az egész világ sorsa forgott kockán. Mi is foglyok voltunk, a bűn fertőjének foglyai, nem volt sem esélyünk, sem lehetőségünk a menekülésre. De Isten Fia áttörte a kilátástalanság kemény szikláját és megmentésünkre sietett. Megmentő munkája a Gecsemáné haláltusájában érte el csúcspontját, majd amikor el kellett viselnie a kereszt szégyenét, a világmindenség döbbenet és aggódva figyelt.

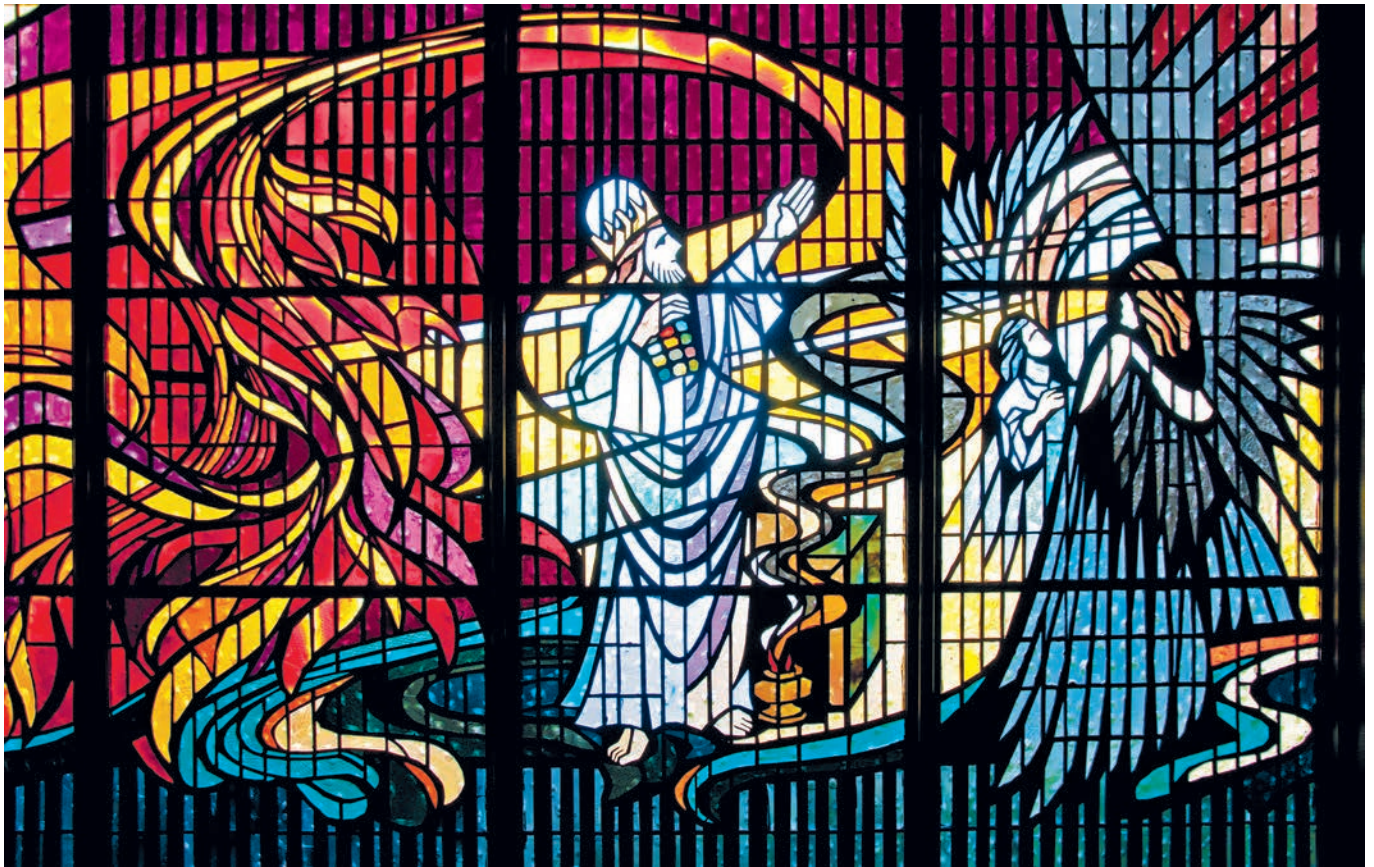
Ellen White írja: „Az el nem bukott világok és a mennyei angyalok nagy érdeklődéssel figyelték, hogy a küzdelem miként közeledett a befejezése felé. A Sátán és gonosz szövetségesei, a hitehagyottak légiói elszántan figyelték ezt a nagy pillanatot a megváltás munkájában. A jó és a gonosz hatalmasságok annak meglátására várakoztak, hogy milyen válasz érkezik majd Krisztus háromszor is megismételt imádságára. Az angyalok segítséget kívántak vinni az isteni

szenvedőnek, de ez nem történhetett meg. Isten Fia számára nem volt semmi mód a menekülésre. Ebben a szörnyű válságban, mikor minden kockán forgott, mikor a szenvedés pohara remegett a szenvedő kezében, megnyílt a menny, s világosság ragyogott fel a válság órájának sötétségében; és a hatalmas angyal, aki Isten előtt állott, aki azt a helyet foglalta el, amelyről a Sátán levettetett, Krisztus mellé érkezik.” (*Jézus élete*, 693. old.)

Egyedül, Isten és ember között

Ó, milyen nagyszerű Megváltó Jézus Krisztus! Mivel testünket és vérünket viselve valóságos ember volt, Ő lett a közbenjáró Isten és ember között. Ő az Istenember, aki az őszüleink bűnbeesése által egymástól eltávolodott mennyet és földet Önmagában egyesíti.

A földi Szentély Órá mutatott. Az ott zajló szolgálat, az áldozat középpontja a főpap volt. A bűnös által áldozatként bemutatott bárányok, kosok és borjúk Jézust, az Isten Bárányát jelképezték, aki elveszi a világ bűneit. A pap szolgálata – különösen a főpapé, aki egy évben egyszer, a nagy engesztelés napján a Szentek szentjébe léphetett – az Istenember magasztos közbenjárói munkájára mutatott, amit a mennyei Szentélyben végez.

„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus” (1Tim 2:5) – írta Pál apostol. „Ezért új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígértét.” (Zsid 9:15)

Egyetlen Közbenjáró – egyetlen egy! Senki más nem egyesítheti a mennyet a földdel. Rajta kívül senki sem bocsáthatja meg a bűnöket. Senki sem teheti meg – és nem is szabad illet állítania – azt, amit Jézus és csakis Jézus tehet meg.

A bűneinket nem egy emberi lény előtt kell megvallanunk, aki azt állítja magáról, hogy közbenjárói szerepe van és Isten elé viszi kéréseinket. Sohasem kellilyent tennünk! „Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. És ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világért is.” (1Jn 2:1-2)

Mennyei Közbenjárónk megérti harcainkat. Itt járt, Ő is hasonlókn ment át. Szenvedett és megkísértettet. Érezte a fájdalom keserűségét, a visz-

szautasítás fájdalmát. Érne minket bármi, Ő előttünk itt járt és mindezt már átélte.

A Zsidókhoz írt levél nagyszerűen ecseteli a Jézusra mint mennyei Főpapra vonatkozó igazságot. Az első fejezet Jézust úgy mutatja be, mint igaz Istent, aki az angyalok fölött áll: „Aki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget”; „A te királyi széked, ó, Isten, örökkön örökké. Igazságnak pálcája a te országodnak pálcája.” (Zsid 1:3,8)

Mi mindent von ez maga után?

Jertek, tegyük magunkévá ezt a dicsőséges igazságot: ha Jézushoz jövünk, Istenhez jövünk. Jézus nem lépcsőfok a földről menny felé vezető úton, hanem Ő Isten. Minden, ami Isten, az Jézus és ez mindig így volt, és így is lesz. „Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige.” (Jn 1:1)

Jézus annyira szeret minket, hogy barátainak nevez (Jn 15:14-15), ahogy Ábrahámot is az Ótestamentumban Isten „barátjának” nevezték (2Kron 20:7). Habár tökéletes lehet Vele a

kapcsolatunk, sohasem kell elfelednünk, kicsoda Ő – Isten! Imáinkban, énekeinkben és beszélgetéseinkben sem kellene Hozzá „pajtásként” viszonyulnunk, hanem annak megfelelően, hogy a valóságban kicsoda Ő.

Visszatérve a Zsidókhoz írt levélhez, ha az első fejezet bebizonyítja, hogy Jézus valóságos Isten, a második fejezet valóságos emberként mutatja be Őt. „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok valának.” (Zsid 2:14-15)

Íme, ismét a nagy megmentési akció. Jézus nem küldött valakit maga helyett, hanem Ő maga jött, mert senki más nem tölthette be ezt a küldetést. Velünk egygyé vált, átélte a halállal szembenező ember borzalmát. Belépett a halottak közé és legyőzte a halál erejét, elszakította a félelem kötelékeit. Feltámadt a halálból és a sírja üres!

Valóságos Isten és valóságos ember – Jézus az univerzumban teljesen

egyedülálló Istenember. Így lett Ő Főpapunkká, aki a mennyei udvarokban végzi szolgálatát: „Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért.” (17. vers)

Az emberiség történelme folytán és még ma is, az emberek érezték a papság létezésének szükségességét. Érdemtelenységüknek tudatában más emberi lényekhez közeledtek, akikről azt hitték, hogy közelebb vannak Istenhez, és képesek imáikat elfogadó módon Isten elé tárniuk. A valóságban azonban mindig is csak egyetlen igaz Főpap létezett, az Istenember, aki a Személye által Isten jelenlétebe visz minket. Mindenki más olyan pap volt, akinek a szolgálata árnyéknak nevezhető. A maguk során nekik is szükségük volt Közbenjáróra, Jézus Krisztusra. Ezért a földi Szentélyben még a főpap maga is kénytelen volt „miképpen a népért, azonképpen önmagáért is áldozni a bűnökért.” (Zsid 5:3)

A hitelv, miszerint Jézus a mi Főpapunk a mennyei Szentélyben, olyan értékes igazság, amit Isten az advent népre bízott, hogy ismertté tegye a világ előtt.

Ez az igazság négy létfontosságú területen nyújt bizonyosságot:

1. A reménységünk valósága.

Napjainkban sok keresztény számára a menny nem valóságos hely. Sőt, léteznek olyan lelkészek, akik nem hisznek a feltámadásban és az azt követő örök életben. Vannak, akik azt hiszik, hogy a halhatatlanság annyit jelent, hogy gyermekeinkben és unokáinkban bizonyos értelemben tovább élünk. De Jézus folytonos munkája arról tesz bizonyosságot, hogy a menny valóságos hely és Ő visszatér, hogy bennünket Magához vegyen. „Fődolog pedig azokra nézve, amiket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felső királyi székének jobbára üle, mint a szent helynek és amaz igazi sáternak szolgálja,

amelyet az Úr és nem ember épített.” (Zsid 8:1-2)

2. A megbocsátás valósága.

Attól függetlenül, hogy érzelmeink mit diktálnak, olyan Közbenjárónk van, aki „mindenható, hogy esedezzek értünk” (Zsid 7:25). Az érzések csalhatnak, de Jézusban megbízhatunk. Mindenki más megbízhatatlannak bizonyulhat, de „ha hitetlenkedünk, ő hű marad: ő magát meg nem tagadhatja” (2Tim 2:13).

3. A menny az a hely, ahol szívesen látnak.

Oda tartozunk, nem kell koldusként bekönyörögnünk magunkat. Jézus vár minket, Ő *Isten hozott*-tal köszönt! „Lévének annakokáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.” (Zsid 4:14-16)

4. A Szentélyben erőt kapunk.

Jézus megért és együtt érez velünk, de ezen felül erőt is ad a győzelemhez: „Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértettek.” (Zsid 2:18)

Kedves barátom, tudod-e, hogy van Közbenjáród, aki megvéd a mennyei ítélőszék előtt? A múltadtól függetlenül elfogad. Az sem számít, hogy mennyire távolodtál el a szent isteni szándéktól, amit életre nézve tervezett, Ő visszafogad. A fia, a leánya vagy. Jöjj Hozzá és vesd rá minden terhedet. Ő leveszi rólad, és békéjével tölti meg szívedet.

Nemrég az adventista egyház vezetőinek találkozója alkalmával tapasztalatok megosztására került sor. A jelenlévők közül az egyik testvér megrendítő tapasztalatot mesélt el. Hét hónappal korábban feleségével együtt a kaliforniai Los Angelesben szálltak a repülőről és az autókölcsönző iroda felé tartottak, amikor a férje éles mellkasi fájdalmat érzett. A szív főere teljesen elzáródott; a test-

vér a halál torkában állt. A felesége nővér volt, ezért kétségbeesve kiabálni kezdett, hogy van-e valakinél aszpirin. Hála az Úrnak, azon a reggelen valaki tett a zsebébe egy aszpirint, és ez a személy odaadta a gyógyszerét. A lelkész testvér szíve azonban ennek ellenére megállt. A felesége szívmaszszázst hajtott végre és sikerült a szívét újraélesztenie.

„Tudjátok, milyen meghalni?” – kérdezte a megrendült jelenlévőket. Miközben az élet és a halál között vergődött, nem jutott eszébe semmi más, csak ennyi: „Mivel semmit sem hozhatok, keresztetdre borulok...” (Augustus M. Toplady).

Ha nem leszek életben, hogy az ég felhőin megjelenő Jézus Krisztus meglássa szemeim, és a halál hideg árnyékai befednek, szeretném, hogy Jézus és csakis Jézus legyen az utolsó gondolatom. Ebben az életben Ő a legdrágább kincsünk. Az eljövendő életre nézve is Ő a leghőbb vágyunk. Ő Megváltónk, Urunk, Barátunk, Ő visszatérő Királyunk – és Ő a Közbenjárónk. ■

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Mit jelent számodra, hogy Jézus „hozzánk hasonló”? Milyen változást hozott ez a tény az életedbe?
2. A szerző által említett négy valóság közül – reménység, megbocsátás, mennybemenetel és erő – számodra melyik a legfontosabb abban a lelki tapasztalatban, amelyet éppen most átélés?
3. Melyik volt az a pillanat, amikor végre rájöttél, hogy a megváltás tekintetében egyetlen reménységed a Jézus Krisztussal való kapcsolatod? Milyen esemény indította el ennek tudatosítását?

Csütörtök

Élettel teli kegyelem

KRISZTUST SZEMLÉLVE ÁTVÁLTOZUNK

A mikor Jézus Krisztust Urunkként elfogadjuk, Ő megváltoztat. Miközben naponta Jézussal járunk, a kegyelem, Isten megváltó szeretete megváltoztat.

Pál apostol írta: „Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon: Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését; Aki önmagát adta mi értünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt. Ezeket szóljad, és ints és feddj teljes méltósággal; senki téged meg ne vessen.” (Tit 2:11-14)

Ez az ígerész az Isten kegyelme általi élet természetéről beszél. Minden megváltozik – *döntések, remények, indítékok.*

Naponta döntés előtt állunk. A világ folytonos nyomást gyakorol „a test kívánsága és a szemek kívánsága és az élet kérdése” (1Jn 2:16) által, de a kegyelem megtanít nemet mondani és a jó utat, Jézus útját választani. Sőt, mi több, a kegyelem támogat Jézus visszajövetelének várásában is. Nem

tudjuk, mikor jön el, de tudjuk, hogy megteszi, mert megígérte: „ismét eljövök és magamhoz veszek titeket” (Jn 14:3). Még ebben az életben örömmel és békével tölti meg szívünket, de a jobb részt akkorra tartogatja, mikor szemtől szemben meglátjuk Őt. Emellett a kegyelem készlet olyanokká lenni, amilyeneknek Ő látni szeretne bennünket: „hogy tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt” (Tit 2:14).

Isten a következő parancsot adta Izrael népének a pusztában: „És készítsenek nékem szent hajlékot, hogy ő közöttök lakozzam” (2Móz 25:8). A pusztában levő sátorban a sekina megjelenése a Szentek szentjében levő kerubok között bizonyította, hogy Ő betartja szavát: valóban közöttük lakozott.

Isten óhaja

Isten még mindig népével szeretne lakni. Ma már nincs pusztai Szentély, a jeruzsálemi templom is a múlté, de rendelkezésünkre áll Isten jelenléte tudatosításának másik módja. A nagy ÉN VAGYOK, az univerzum Alkotója most azért száll le, hogy *bennünk* lakozzék! Nincs sátor, nincs arannyal, ezüsttel és drágakövekkel ékesített templom, hanem test van! „Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek

a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?” – kérdezi Pál apostol, majd így folytatja: „mert áron vétettetek meg; dicsősétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.” (1Kor 6:19-20)

Számunkra titok az, hogy Isten hogyan tud bennünk lakozni, ez a „Krisztus tikóztatok van, a dicsőségnek ama reménysége” titka (Kol 1:27). Ennek ellenére minden férfi, nő, fiú vagy lány, aki elfogadta Jézust Urának és Megváltójának, tudja, hogy ez így van. Jézus annyira valóságos, mint a barátaink közül bármelyik. Tulajdonképpen Ő a legjobb barátunk.

Ezért bármit teszünk, Isten dicsőségére kell cselekednünk. Testünk nem csupán élő templom, hanem egyben élő áldozat is, amit hálaadó szavainkkal és imádatunkkal együtt az Úrnak ajánlunk fel, Akinek a kegyelme megváltott minket. „Kérlek azért titeket, atyámfiak, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változtatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Róm 12:1-2)

Személy szerint mindenki a Szentlélek temploma, de Isten szeretné, hogy minden csoport és nép szent hely legyen, ahol Ő lakhat és jelenléte megnyilvánulhat. „Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?” – kérdezte Pál apostol (1Kor 3:16).

Isten azt szeretné, hogy egyháza visszatükrözze szentségét. Arra hivatott, hogy az egész univerzum előtt Isten szeretetét, bölcsességét és kegyelmét bemutassa. Micsoda nagy-szerű eszmény!

Péter apostol tovább fejtegeti ezt a témát: „Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.” (1Pt 2:5) Az Ókorban az emberek mindenhol a jeruzsálemi templom csodájára jártak. Ilyen bizonyosságot vár el Isten egyházától a föld történelmének ezen utolsó napjaiban – olyan valami legyen, ami az embereket Krisztushoz vonzza.

Egy gyülekezet dicsőségét nem az impozáns épület vagy a drágán berendezett melléktermek adják. Imaházaink legyenek vonzók és képviseljék Istent, Aki közöttük lakozik, anélkül, hogy ebben okot találnánk a büszkeségre és a világi magamutogatásra. A gyülekezet dicsősége az ott összegyűlő *emberekben* mutatkozik meg, imádatunk és Isten-dicsőítésünk őszinteségében, valamint a szeretetben és elfogadásban, amit egymás iránt tanúsítunk.

Alázattal, előre!

Bár egyházunk a lehető legalázatosabb módon indult útnak – hiszen a kiábrándulás közepette született és alig néhány tagból állt – sikerült a világ minden részén ismertté válnia. Ma már több mint 17 millió megkeresztelt tagot számlálunk, és minden évben több mint egymillió új tag csatlakozik sorainkhoz. Száznál is több egyetemet, kollégiumot, nagyon sok kórházat, klinikát és kiadót működtetünk.

Dicsőítem Istent azért, amit tett és tesz ma is népéért. Ideje megállnunk és Néki adnunk minden dicsőséget. Vigyázzunk, nehogy az áhítatos szavak mögött szívünkbe férközzön az indulat, ami egykor Nabukodonozor szívében is helyet talált: „Nem ez-é ama

nagy Babilon, amelyet én építettem királyság házának, az én hatalmasságom ereje által és dicsőségem tisztességére?” (Dán 4:27)

Mit talál az, aki először lépi át egy adventista gyülekezet küszöbét? Érti-e azonnal, hogy ott van az Úr? Érti-e az őt üdvözlő szentek részéről a melegséget, a gondoskodást és a szeretetet? Hallja-e a szószékről Isten Igéjét? Látja-e, hogyan magasztalják Krisztust kegyelméért és a reménységért, amit nekünk ad?

Beleremegek a gondolatra, hogy milyen távol állnak tetteink attól, amilyeneknek lennünk kellene. Szépen imádkozunk, felemelő énekeket énekelünk, de a hitvallásunkat, miszerint Isten maradék népe vagyunk, igen gyakran beárnyékolja leplezetlen büszkeségünk. Szeretnénk kiváltani mások elismerő csodálatát, s közben a tőlünk fajban, nemből, neveltetésben vagy társadalmi státusban különböző személyekkel szemben ellenséges érzéseket táplálunk.

Az egyház értékes Isten szemében. Ez az Ő tevékenységének színtere, ahol a kegyelem a hívők serege által életre kel a világ előtt. „Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeket, miképpen a Krisztus is szeretete az egyházat, és Önmagát adta azért; hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek feredőjével az Ige által, hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat úgy, hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörögés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen. Úgy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségüket, mint az ő tulajdon testöket. Aki szereti az ő feleségét, önmagát szereti.” (Ef 5:25-27)

Ellen White is részletesen leírta, milyen az Isten elképzelése szerinti egyház: „Az egyház Isten elrendelt eszköze emberek megmentésére. Szolgálatra hívta el és azzal bízta meg, hogy hirdesse az evangéliumot a világnak. Isten terve már kezdetől fogva az volt, hogy egyháza az Ő tökéletességét és erejét tükrözze a világ előtt. A gyülekezet tagjait Isten a sötétségből hívta ki csodálatos világosságára, hogy hirdessék nagy dicsőségét. Az egyház a letéteményese Krisztus kegyelmi kincseinek; végül pedig kinyilatkoztatja a *mennybéli fejedelemségek és hatalmasságok előtt*

(Ef 3:10) Isten felmérhetetlen szeretetét.” (Az apostolok története, 9. old.)

„Bármily gyöngének és gyarlónak látszik is a gyülekezet, bizonyos értelemben Isten mégis legnagyobb figyelmében részesíti; kegyelmének színhelye, ahol készségesen nyilvánítja ki emberi szíveket átalakító hatalmát.” (i.m., 12. old.)

Egy másik helyen Ellen White azt írja, hogy Krisztus szívén viseli az egyházat (Christian Service, 243. old.) mely Isten ékszerdobozza (Bizonyosságtételek, 6. kötet, 261. old.), erődítmény a lázadó világban (Egészségügyi missziómunka, 89. old.), Krisztus képviselője a földön (Az apostolok története, 122. old.), Isten számára ez a legdrágább a földön (Krisztus példázatai, 166. old.), Isten tulajdona (Bizonyosságtételek a lelkészeknek, 19. old.).

Milyen nagyszerű előjog Isten családjának tagja lenni a földön! Adja Isten, hogy senki közülünk ne vélekedjen úgy a gyülekezethez való tartozásról, mintha az egy társadalmi klub volna, ahova saját kénye-kedve szerint ki- vagy bemehet.

A mi nagy Főpapunk – Jézus –, Aki a Szentélyben van, az egyház Ura. Miközben a mennyben értünk szolgál, adjuk át magunkat minden pillanatban átalakító kegyelmének, dicsőítsük Őt testünkben, és segítsük elő Krisztus teste, az egyház épülését (Ef 1:22-23). ■

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Mit jelent számodra a szentség gondolata? Isten kegyelme hogyan segít árnyaltabb képet alkotnod a szentségről?
2. Hogyan értékelhetnénk bármiféle büszkeség nélkül azt, ahogyan Isten ezt a mozgalmat vezette?
3. Hogyan tekinti Isten és hogyan tekintjük mi az egyházat? Miben különbözik a meglátásunk? Miben hasonlít?

Péntek

Jön az ítélet napja!

EZ ÍGÉRET – NEM FENYEGETÉS

„E tudatlanságnak idejét azért elnézvé az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek: Mivelhogya rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban egy férfú által, kit arra rendelt; bizonyoságot tévén mindenkinek, az által, hogy feltámasztá őt halottaiból...” (Csel 17:30-31)

Pál apostol az athéni Akropolisz előtti köves dombon ül. Körülötte a szavait leső tömeg: filozófusok, kíváncsi, szenzációhajhász járókelők.

Pál beszélni kezd. Beszél a városban látott vallásos szokásokról és a hallgatóság figyelmét Istenre, az ég és a föld teremőjére, a világmindenség fenntartójára irányítja. Beszédének csúcs-pontja egy figyelmeztető felhívás: *Jön az ítélet napja!*

Ennek az üzenetnek a visszhangja kél a Biblia minden egyes lapjáról. Isten, az univerzum erkölcsi bírója felelősségre vonja majd az embereket. Senki sem menekülhet meg és nem is rejtőzhet el. Lehet, hogy az emberek megpróbálják tagadni ezt a valóságot, hogy a lelkiismeretük föl ne ébredjen, de a valóság ettől függetlenül igazság marad: *jön az ítélet napja!* „Mert nekünk mindnyájunknak meg

kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék a szerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.” (2Kor 5:10) „Mert az Úr tőzzel ítél és kardjával minden testet, és sokan lesznek az Úrtól megöltek.” (Ésa 66:16) Jézus, aki olyan sokat beszélt az Atya szeretetéről, az ítélet napjáról is szólt: „De mondom néktek: Minden hivalkodó beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján.” (Mt 12:36)

Mai bukott világunkban az igazságtalanság az egekig hatolt. A szegények nagyon sokszor nem kapják meg, ami igazság szerint nekik jár, miközben a gazdagok, akik drága ügyvédekkel bérelnek fel, megmenekülnek a számonkéréstől. A burjánzó törvénytelen korszakát éljük, amikor az emberek egymás iránti embertelensége hihetetlen méreteket ölt, és úgy tűnik, hogy a gonosz akadálymentesen burjánzik. Olyan korban élünk, ahol „az igazság a máglyára, a gonosz pedig a trónra kerül.”*

De az Úr nekünk és az egész emberiségnek elmondja: *jön az ítélet napja!* A gonosz nem fog a végtelenségig növekedni. Az igazságot nem fogják a végtelenségig elferdíteni vagy megakadályozni. Isten közbelép és mindenkit ítéletre hív.

Rendíthetetlenek maradunk

A Holocaust után sok zsidó lemondott Istenbe vetett hitéről. Úgy tűnt, hogy Isten hallgat, és amikor ezzel szembesülniük kellett, úgy vélték, képtelenek továbbra is hinni. A gond azonban sokkal régebbi. És ez több alkalommal is kiténik a Szentírásban, így például a 73. zsoltárban is. Az író nyíltan elismeri, hogy a lelkében harc dúl, amikor a dőzsölő, istentelen embereket látja. „Már-már meghanyatlottak lábaim; és kis híja, hogy lépteim el nem iszamodtak” – mondja, „mert irigykedtem a kevélyekre, látván a gonoszok jó szerencsét.” (2. és 3. vers)

Úgy tűnik, az istentelen emberek, akik Istennel egyáltalán nem törődnek, nagyon jól viszik, egészségesek, gondtalanok, gazdagok, fennhézások, erőszakosak, csúfondárosak, rosszululatúak (4-12. vers) és azt mondják: „Mint tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem?” (11. vers).

Ennek a realitásnak a felismerése nehéz teher volt a zsoltáríró számára és számunkra sem könnyű. De a válasz nekünk és nekik is a következő szavakban fogalmazódik meg: „Míg nem bemenék az Isten szent helyébe: megértém azoknak sorsát.” (17. vers)

A zsoltáríró számára a Szentély bizonyosság afelől, hogy Isten nem halt meg és Ő vezeti a világot. Isten még

mindig uralkodik, és a bűn, a rossz uralmának ledöntése érdekében Ő a saját időzítése és akarata szerint cselekszik majd. Isten mindent helyreállít.

Ami minket illet, ugyanezt a bizonyosságot kapjuk a mennyei Szentélyből, ahol Jézus Főpapként ma éretünk szolgál. Ez a világ nem haladhat így tovább a végtelenségig. Igaz, hogy napjainkat elárasztotta a bűnözés, de a férfiak és nők aljas tetteit a világ-mindenség Ura egyszer ítéletre hozza majd elő. *Jön az ítélet napja!*

Sok keresztény egyházból eltűnt az ítéletről szóló tan. Az egyháztagok szájukkal elmondják ugyan a Hiszek-egyben, hogy „onnan leszen eljövendő ítélni eleveneket és holtakat” – de számukra ez a gyakorlatban nem sokat mond. A hetednapos adventisták megőrizték ezt a bibliai igazságot mint teológiájuk létfontosságú részét. Ezt az üzenetet szimbolizálja a Jelenések könyvében a három angyal, aki az egész világot bejárva hirdeti: „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait.” (Jel 14:7)

Míndez összefügg Pál prédikációjával, amit a hegyen mondott el. A kihívás, amit szkeptikus hallgatósága elé tárt, a megtérés kihívása volt. Az üzenet, amit minden emberhez el szeretnénk juttatni, a következő: „Féljétek az Istent és néki adjatok dicsőséget.” Pál „Isten igaz ítélete kijelentésének napjáról” beszélt, mi pedig arról prédikálunk, hogy „*eljött az Ő ítéletének órája*”.

Kegyelem által átváltozunk

Végül Pál kijelentette, hogy Isten Az által fogja megítélni a világot, Akit erre rendelt, Akit halottaiból feltámasztott – Jézus Krisztus által. Az üzenetnek, amit az adventistáknak el kell mondaniuk a világnak, Jézus a központja. Ebben van „az örökkévaló evangélium”, az Istenemberről szóló jó hír, aki véghezvitte megváltásunkat és nemsokára visszatér. Ő az, Aki teremtette „a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait” (Jel 14:7), mert „minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3).

Az ítélet keretében létfontosságú kérdés a Krisztussal való kapcsolatunk. Bármennyire erőlködünk, ma-

gunkat nem válthatjuk meg. Akkor a mennyei ítélőszék előtt felhangzik a nevünk és az életünkről szóló pontos feljegyzések nyilvánosságra kerülnek – amit tettünk, amit nem sikerült megtennünk, a szavaink, a legtitkosabb gondolataink – és egyetlen kérdés minden másnál fontosabb lesz: Mit tettem Isten Fiával? „Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. Aki hiszen ő benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivel hogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.” (Jn 3:17-18)

A mennyei jelentés az életünk minden részletéről szól. Habár ez önmagában semmi reménységet sem ad, olyan tekintetben fontos, hogy megmutatja, milyen *irányban* haladt az életünk. Gyengék vagyunk és tévedünk. Megpróbálunk jó irányban haladni, de újra meg újra elesünk. Az akadályokon és az újrakezdéseken át azonban Krisztus kegyelme mégis alakítja jellemünket. A változás csendben, napról napra történik, ahogy Isten képe megújul bennünk. Miközben Jézus mellett haladunk és az életünket mindennap átadjuk Neki, az Ő Igéjéből táplálkozunk, és arra törekszünk, hogy Néki adjunk dicsőséget, Hozzá hasonlökká válunk. Ahogy az egymást szerető férj és feleség kezd szokásaikban és külsőben is egymáshoz hasonlítani, ugyanúgy a Jézust szerető emberek is kezdenek Hozzá hasonlítani.

„Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.” (2Kor 3:18)

Vannak olyan adventisták, akik félnek az ítélettől. Életüket bizonytalanságban élik, eluralkodik rajtuk az érzés, hogy nem lesznek elég jók ahhoz, hogy végül befogadják őket a mennyei hajlékokba.

Kedves olvasó, te is így érzed? Engedd meg, hogy a Bibliára hivatkozva egyenes választ adjak: Igazad van, nem vagy elég jó. És saját erőfeszítéseid által nem is fogsz oda kerülni.

De Jézus elég jó. Ha elfogadtad Őt Uradnak és Megváltódnak, Ő képvisel majd téged az ítéletkor. Amikor az Atya rád néz, csak Fia tökéletes életét látja, és nem a te bűnfoltos életedet.

Vajon valóban így áll a helyzet? Bízunk Isten Szavában, ahol a következő ígéretet találjuk:

„Lévén annakokáért nagy Főpapak, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Mert nem oly Főpapak van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.” (Zsid 4:14-16)

Legutolsó üzenetét 1914-ben Ellen White egy olyan személynek írta, akit kétségek és félelmek gyötörtek, hogy Jézus valóban elfogadta-e őt:

„A megváltásra való tekintettel előjogod a legteljesebb, a legreálgyakozóbb és a legnemesebb módon megbízni Jézus szeretetében, és ezért elmondhatod: Ő szeret és elfogad; bízom Benne, mert Ő életét adta érttem” (*Bizonyságtételek a lelkészek számára*, 517. old.).

Milyen csodálatos vigasz! Micsoda nagyszerű bizonyosság! Isten mennyei trónusa a kegyelem trónusa! A kegyelem a mi élő reménységünk. A kegyelem a megváltásunk.

Ez valóban jó hír. *Jön az ítélet napja!* Dicsőség érte Istennek! ■

* Idézet James Russell Lowell könyvéből: *The Present Crisis*, 1844.

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. A világ összes igazságtalansága közül melyek azok, amelyeket leginkább orvosolni kéne? Soroljatok fel ötöt ezek közül.
2. A világunkban annyira nyilvánvaló gonoszság, erőszak és korrupció ellenére mi tesz mégis reménykedővé, derűlátóvá?
3. Mit gondolsz, hogyan kellene az egyháznak bekapcsolódnia ebben a világban az igazság előterjesztésébe, miközben Krisztus visszajövetelére várakozik?

Szombat délelőtt

Otthon, az Édenben

SOHASEM VOLTUNK ENNYIRE KÖZEL VÉGCÉLUNKHOZ

ELLEN G. WHITE

Az egyház küzdő egyház. Egy sötétségben veszteglő, majdnem teljesen bálványimádásba merült világgal állunk szemben.

De közeleg a nap, amikor a harc véget ér. Az egyház győzni fog. Isten akarata érvényesül a földön, ahogy a mennyben is. Az üdvözültek a menny törvényén kívül más törvényt nem fognak ismerni. Mindnyájan boldog, eggyé vált család lesznek, magukra öltve Krisztus igazságának – a dicsőítésnek és hálaadásnak – palástját. Az egész természet a maga páratlan szépségében dicsőítéssel és imádatlall adózik Istennek. A világ a menny ragyogásában fürdik majd. [...]

Az eljövendő dicsőséget bemutató látomások, ezek az Isten kezével megrajzolt jelenetek legyenek drágák Isten gyermekeinek! Az örökkévalóság küszöbén állva halljátok meg a kedves üdvözlést, amely azokhoz szól, akik ebben az életben együttműködtek Krisztussal, és kiváltságnak és megtisztetésnek tartották, hogy érte szenvedhetnek. Az angyalokkal együtt leteszik koronájukat a Megváltó lábához, és így kiáltanak: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmat és

tisztességet és dicsőséget és áldást... A királyi székben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké” (Jel 5:12-13).¹

A megváltottak kegyelem által üdvözülnek

A megváltottak ott majd köszöntik azokat, akik a Megváltóhoz vezették őket. Együttesen dicsőítik Őt, aki meghalt azért, hogy emberi lények elnyerhessék azt az életet, ami Isten életéhez hasonlítható.

A harc lezárult. Minden megpróbáltatás és küzdelem véget ért. Amikor a megváltottak Isten trónja köré állnak, győzelem ének tölti be az egész mennyet. Együtt zengik a boldog éneket: „Méltó, méltó a megöletett Bárány”, aki megváltott bennünket Istennek. [...]

El tudod-e képzelni ezt a megható jelenetet? Fogs-e ezután többször gondolkodni rajta?

A megváltás munkája befejeződik. Ott, ahol eláradt a bűn, Isten kegyel-

me még bőségesebb lesz. A földet – amit Sátán magának igényel – Isten nemcsak megváltja, hanem meg is dicsőíti. A mi kis világunk, amely a bűn átka miatt az egyetlen sötét folt az Ő dicső teremtésén, a világegyetem minden más világát felülmúló megbecsülésben részesül. Itt, ahol Isten Fia emberi testet öltött magára, ahol a dicsőség Királya élt, szenvedett és meghalt – amikor mindent megújít – itt lesz „Isten sátora az emberekkel [...] és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük” (Jel 21: 3). A megváltottak pedig a végtelen korszakokon át – miközben az Úr világosságában járnak – dicsőíteni fogják Őt kimondhatatlan ajándékáért, aki Immánuel – „VELÜNK AZ ISTEN”.²

„Láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala” (Jel 21:1). A tűz, amely a gonoszokat megemészti, megtisztítja a földet. Elsőpri az átok minden nyomát. Nincs örökké égő pokol, amely a megváltottakat a bűn félelmes következményeire emlékezteti.

A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja keresztalálának nyomait. A bűn egyetlen munkájának semmi emléke

nem marad, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán. A megdicsőült Krisztust szemlélve, a próféta így szól: „Ragyogása, mint a napé, sugarak támadnak mellőle, és ott van az Ő hatalmának rejteke” (Hab 3:4). A megsebzett oldalából folyó vér békeltette meg az embert Istennel. Ott van az Üdvözítő dicsősége, ott van az „Ő hatalmának rejteke”. A Megváltó áldozata „elégéses... a megtartásra”; ezért arra is van hatalma, hogy megsemmisítse azokat, akik Isten irgalmát semmibe vették. Jézus a megalázás nyomait a legmagasabb érdemjelként viseli. A Golgota sebei a Megváltót dicsőítik és hatalmát hirdetik örök időken át.

A kegyelem által helyreállított Éden

„Te nyájnak tornya, Sion leányának vára! Eljő tehozzád és elérkezik az előbbi hatalom.” (Mik 4:8) Mióta a lángoló pallos az első emberpárt elzárta az Édentől, szent emberek várva várták ezt az időt, „Isten tulajdon népének” megváltását (Ef 1:14). Az ember a földet, amely eredetileg az ő birodalma volt, átjászotta Sátánnak, és ez a hatalmas ellenség sokáig uralta. De Isten a megváltás terve útján visz-

szaszerezte. Mindaz, ami elveszett a bűn miatt, „megtaláltatott”. „Így szól az Úr,... aki alkotá a földet és teremté azt és megerősíté, nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá” (Ésa 45:18).

Isten eredeti, a föld megalapításánál felállított terve akkor teljeseedik, amikor ez a bolygó a megváltottak örök lakhelye lesz.

„Az igazak öröklék a földet, és mindvégig rajta lakoznak” (Zsolt 37:29).

A Biblia „hazának” nevezi a szentek örökségét (Zsid 11:14-16). Ott a mennyei Pásztor élő vizek forrásaihoz vezeti nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, és leveleivel a népeknek szolgál. Ott kiapadhatatlan, kristálytisza vízforrások fakadnak, és a partjukon hajladozó fák árnyékot vetnek az ösvényekre, amelyen az Úr megváltottai járnak. A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkollnak. Isten hegyeinek fenséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zarándok és vándor nép, otthonra talál. [...]

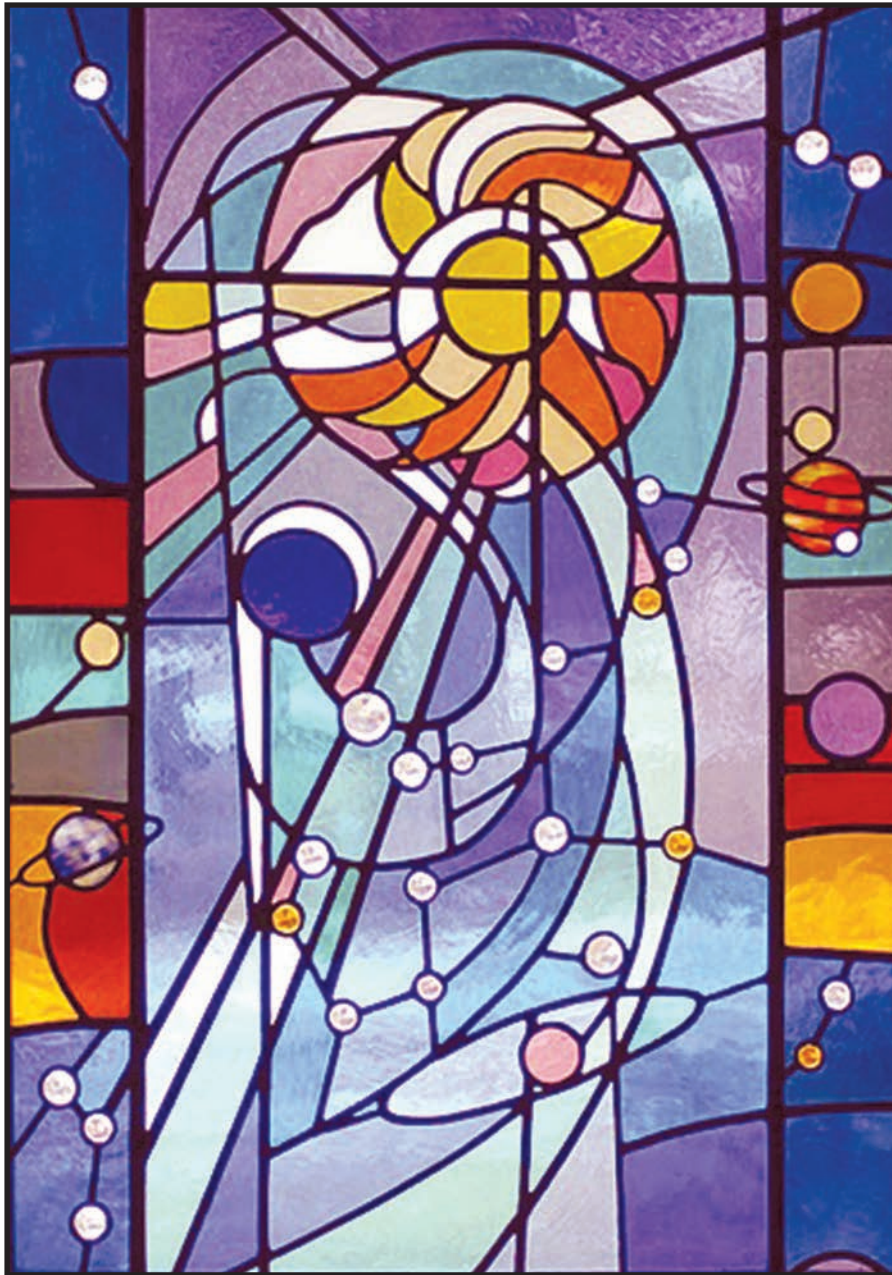
Fájdalom nem férközhet a menny légkörébe. Ott nem lesz könny, sem gyászmenet, sem gyászszalag. „Halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás..., mert az elsők elmúltak.” „Nem mondja a lakos: beteg vagyok! A nép, amely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer.” (Jel 21:4; Ésa 33:24)

Isten közöttünk lakozik

Az Új Jeruzsálem, a megdicsőült új föld fővárosa „ékes korona... az Úr kezében, királyi fejdísz Istened tenyereén.” „Benne volt az Isten dicsősége; ragyogása hasonló volt a legdrágább kőhöz, a kristályfényű jáspishoz.”

„A népek az ő világosságában fognak járni és a föld királyai oda viszik be dicsőségüket.” Ezt mondja az Úr: „Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel. Nem hallatszík ott többé sírás és jajgatás hangja.” „Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és Ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük” (Ésa 62:3; Jel 21:11,24; Ésa 65:9; Jel 21:3).

„Éjszaka nem lesz” Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem igényünk a pihenésre. Senki nem fárad bele Isten szolgálatába és nevének dicsőítésébe. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem

kifejezésre jut. A bűntelen kapcsolat a szent lényekkel, a harmonikus együtt-lét a szent angyalokkal és minden kor-szak hűségeseivel – akik megmosták ruháikat és megfehéřítették a Bárány vérében – a szent kötelék, amely összekapcsol „minden nemzetséget” „mennyen és földön” (Ef 3:15) – mind hozzájárul a megváltottak boldogsá-gához.

Ott a halhatatlan lények soha nem csökkenő örömmel fogják a teremtő hatalom csodáit, a megváltó szeretet titkait fürkészni. Ott nem lesz Isten elfelejtésére kísértő kegyetlen, ámitó ellenség. Ott minden tehetség fejlődik, minden képesség gyarapodik. A tanu-lás nem fogja elménket fárasztani és erőnket kimeríteni.

Ott a legnagyobb vállalkozá-sok is véghezvihatók, a leg-magasztosabb törekvések is megvalósíthatók, a legmaga-sabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatoak hívogatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új dolgok serkentetik a lélek és a test képességeit.

A világegyetem minden kincse kutatásra tárul Isten megvál-tott gyermekei elé.

A halandóság béklyóitól megsza-badult ember fáradhatatlanul szár-nyal távoli világok felé, amelyeknek lakói sírtak az emberi szenvedés lát-tán, de örömeinek csendült ajkukon már egyetlen ember megtérésének hírére is. E föld lakói kimondhatat-lan élvezettel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében. Megismerik tudásuk kincseit, amelyeket a végtelen kor-szakokon át Isten keze munkájának szemlélésével gyűjtöttek. Tisztán látó szemmel nézik a természet di-csőségét – napokat, csillagokat és naprendszereket –, amelyek kijelölt pályájukon keringenek Isten trónja körül. Mindenre – a legparányibbtól a legnagyobbig – a Teremtő neve van

lesz vége. „És nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket” (Jel 22:5). A nap fényét feleslegessé teszi az a ra-gyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túlszárnyalja a déli nap verőfényét. A szent város Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fényvel önti el. A meg-váltottak az örök nappal nap nélküli világosságában fognak járni.

„Templomot nem láttam abban: mert az Úr, a minden-ható Isten annak temploma, és a Bárány.” (Jel 21:22)

Isten népének abban a kiváltság-ban lesz része, hogy szabadon érint-kezhets az Atyával és a Fiúval. „Most tükröz által homályosan látunk.” (1Kor 13:12) Most Istenről csak annyit tudhatunk, amennyit az emberekkel való bánásmódja és a természet dol-gai visszatükröznek belőle. De majd színről színre látjuk Őt, és nem lesz köztünk fénytompító fátyol. Közél-ben leszünk, és arcának dicsőségét szemlélhetjük.

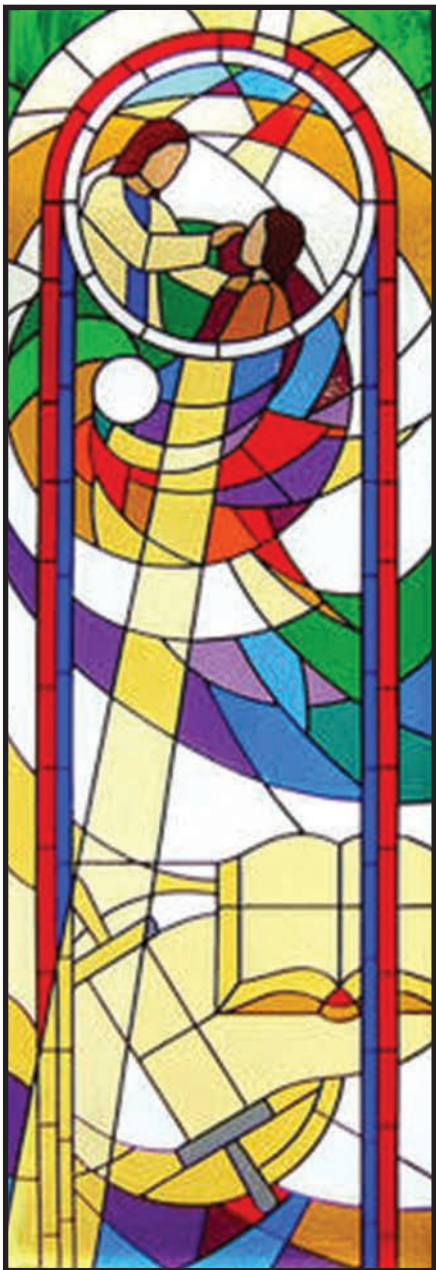
A megváltottak öröme

A megváltottak kölcsönösen is-merni fogják egymást. A szeretet és a rokonszenv, amelyet Isten plántált a lélekbe, a legszebb és a legigazabb

írva. Minden Isten végtelen hatalmát hirdeti.

És az évek, az örökkévalóság évei folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét.

Ahogy Jézus feltárja a megváltás kincseit, és a Sátánnal vívott nagy

küzdelem csodálatos eredményeit, a megváltottak szívét még nagyobb áhítat tölti be, és még mámorosabb örömmel pengetik aranyháfájukat. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang cseng össze a dicsőítés hatalmas kórusában. „Minden teremtmény a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja: A királyi széken ülő, és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké.” (Jel 5:13)

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetemet megtisztult.

A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át.

Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet.³ ■

1. *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1908. december 17.

2. *Jézus élete*, 26. old.

3. *A nagy küzdelem*, 674–678. old.

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Mi teszi valóságos helyé számodra a mennyet?
2. Mindennapi életedbe hogyan hoz több szint ennek az életnek a valósága, amit Isten az Ő népe számára elkészített?
3. Mit látnak az életedben szomszédaid és barátaid? Mi az, ami őket is vonzani fogja, hogy vágyjanak a megváltottak között lenni, Isten országában?

ELLEN G. WHITE (1827–1915) A HETED-NAPI ADVENTISTA EGYHÁZ ÚTTÖRŐJE VOLT. AZ ADVENTISTÁK A BIBLIA FÉNYÉBEN HISZIK, HOGY HETVEN ÉVEN ÁT TARTÓ SZOLGÁLATÁBAN MEGNYILVÁNULT A PROFÉTÁLÁS LELKI AJÁNDÉKA.

Szombat délután

Isten három legnagyobb ajándéka

JÉZUS KRISZTUS PÉLDAKÉPÜNK ÉS ÜDVÖZÍTŐNK.

EMILIAN NICULESCU

Az imahét végén három létfontosságú és kiemelt értékű eseményt szeretnék megemlíteni. Nincs olyan ajándék, ami ezt a három ajándékból álló sorozatot fontosságban, értékben, jelentőségben vagy örökkévaló következményeiben meghaladná, vagy legalább kiegyenlítené. Elég, ha e három ajándék földrajzi elhelyezését megemlítjük – Sinai, Betlehem, Golgota – és minden egyéb magyarázat fölösleges. A megváltási terv e három stratégiai pontjából származó áldás az egész világra kiterjedt, és minden ember számára elérhető. Ez nem más, mint Isten háromszoros, önmagát személyesen feláldozó, végtelen kegyelméről és szeretetéről tanúskodó tette, amelyet véghezvitt az emberért. Habár e hármat tér és idő választja el egymástól és jelentőségük is különböző, mégis felbonthatatlan egységet alkotnak. Ha a három ajándék közül egy hiányzott volna, vagy ha valaki e három közül egyiket nem fogadja el, jótékony hatásuk és szerepük megszűnik. Jelentőségükről és egymást kiegészítő voltukról kifejező képet kapunk az ótestamentumi Szentélyt alkotó elemekből és szolgálataikból:

A Szentek szentje a Sinai hegyen történt eseményre utal – a törvényre és az isteni jelenlétre.

A szent hely az arany gertyatartó és a kenyerek asztala által a testetöltést jelképezi, az udvarban elhelyezett oltár pedig a keresztre feszítés eseményét.

Már az ótestamentumi hívők is megértették és elfogadták ezt a többszörös áldást, ahogy azt Ésaiai próféta szavai is bizonyítják:

Mert az Úr a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket! (Ésa 33:22)

A kereszténység, sajnos, általában csak két eseményről emlékezik meg: az Úr Jézus születéséről és kereszthaláláról, megfeledkezve az első ajándékozásról, arról az igazi, lenyűgöző evangéliumról, melynek üzenete a kivonulás távoli eseményeitől napjainkig érvényben van.

Említsük meg ezeket a következőkben:

Hogyan ajándékozta önmagát Isten a Sinai hegynél?

„Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából.”

(2Móz 20:2)

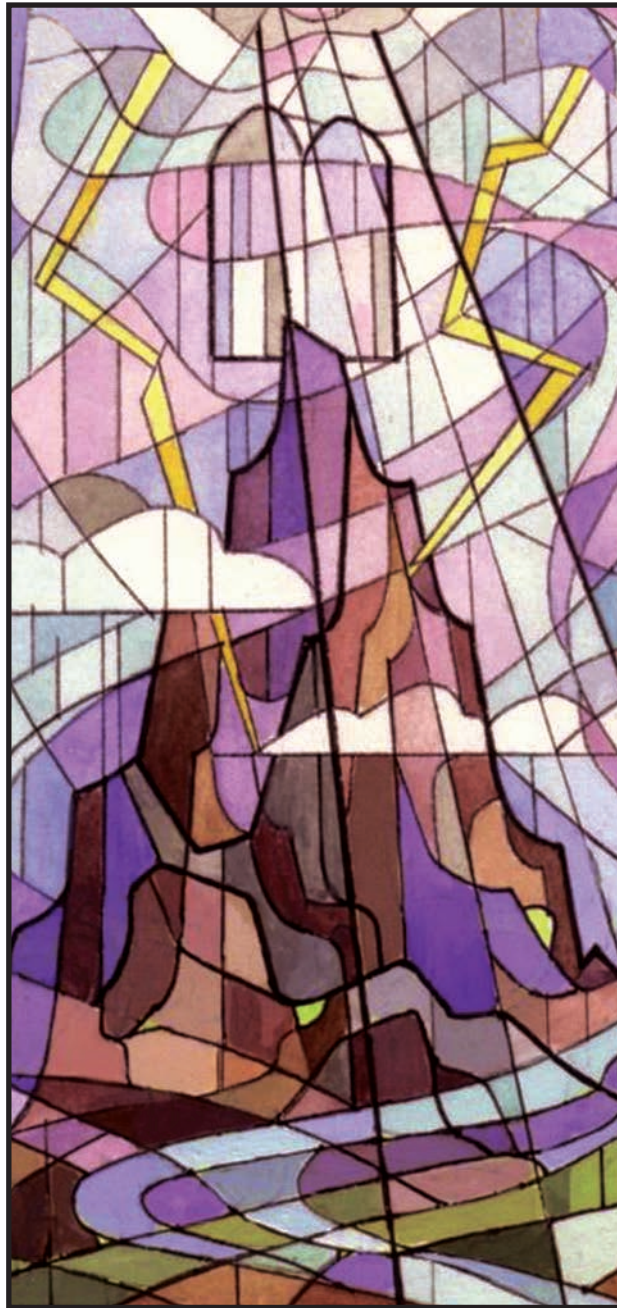
Az egyiptomi rabságból nemrég szabadult Izrael a szabadsággal járó előjogokat teljes mértékben élvezte. Nem kell többé agyagot gyúrni és kétségbeesetten szalmáért rohángálni. Az egyiptomi felügyelők sértő beszéde és megfélemlítő kiabálása örökre elcsitult. Egyiptom több száz éven át hordott vasigáját Isten megmentő keze porrá zúzta. A fáraó legutolsó próbálkozásai, hogy a szolgáltság igáját a nyakukban tartsa, immár kudarcba fulladtak. A pogány hadsereg szekerei és lovasai fölött már összecsaptak a hullámok, maradványaik utolsó részei még ott lebegtek a Vörös-tengeren. Milyen lelkesedéssel csendült fel a nép ajkain az örömről szóló ének! Életükben először tapasztalták ezt, és meg is fogalmazták a „Mózes énekében”, ami ott helyben, szívből és isteni ihletésre született. Kicsinyek és

nagyok, tehetségesek és tehetőségtelenek, gyerekek és idősek énekeltek együtt a mély hála himnuszát az ő nagy Szabadítójuknak. Látszólag senki és semmi meg nem állíthatta őket a Kánaánba, hazájukba, „otthonukba” vezető győztes útjukban. Ezt a drága szabadságot azonban védeni, erősíteni, állandósítani kellett. De hogyan?

Izrael népe számára elhangzik a hívás a Sinai hegyre, az Úr hegyére, távol a világ zajától, hogy Isten beszéljen hozzájuk, közölje velük a Tízparancsolatot, amit a Biblia a „szabadság törvényének” nevez, ami az emberiség erkölcsi Magna Chartája és igazi erődítmény a gonosz foglyul ejtő erői ellen.

De még mielőtt Isten valamit is mondott volna, még mielőtt a parancsolatokat közölte volna, még mielőtt felzendült volna az első „ne...!”, abban a fennkölt ünnepi keretben, megfélemlítő villámlások és dörgések közepette, a Sinai hegyet körülvevő tűz és füstfelhőből érthetően és megnyugtatóan felhangzik: „Én az Úr vagyok a te Istened”. Ez a rövid kijelentés nem az Isten létezésére teszi a hangsúlyt, hanem arra, hogy a világegyetem Istene az övék. Az ajándékozás fennkölt aktusa ez. Evangéliumi szavak, fenséges szerelmi vallomás. Az a tény pedig, hogy Isten ezt a törvény kijelentésekor mondja el, még nagyobb súlyt ad szavainak. Még a földi törvények esetében is komolyan odafigyelnek minden szóra, pontra vagy vesszőre, mennyivel inkább így van ez Istennél! És ez nem csak egy egyszerű szóbeli kijelentés, mert konkrét, nyilvánvaló, nemrég átélt tettek igazolják: az Egyiptomból, a szolgálat házából való szabadulás. Íme, egy újabb bizonyíték arra, hogy Isten hogyan jár el: még mielőtt adna, Ő ajándékozik, Önmagát adja.

Az egész törvény és külön-külön minden parancsolat mögött – a betöltésre vonatkozó minden nehézséggel együtt

– ott van a biztatás: „Én veled vagyok!”

Ily módon a mennyei parancsolatok szerinti élet nem csak az ember erejétől, hanem az Istentől származó segítségtől is függ! Ezért az Ő törvényei nem nehezek. Azok számára, akik nem fogadják el Istennek ezt az első ajándékát („Én veled vagyok”), Isten törvénye megőrzi az elérhetetlenségét, félelmetességét – olyan, akár a törvényadás pillanatában a Sinai hegy.

De egy kevés idő elteltével Isten jelenléte lennebb költözött, a tábor közepébe, a szent sátorba. Ha alaposan megfigyeljük a hajdani Szentélyt,

az olyan, mintha a Sinai hegyet helyezték volna el vízszintesen. A hegy aljában áldozatot mutattak be, a nép itt mosta meg a ruháit, hogy megtisztuljon az Istennel való találkozás alkalmából – ez a szent hely udvara lesz, a Sinai hegycsúcsa pedig, ahol Isten jelenléte megnyilvánult, és ahol Ő kimondta és kőbe véste az erkölcsi törvény teljes szövegét, a Szentek szentjébe szállt alá. Oda helyezték a törvény tábláit, ott jelent meg Isten. A Szentek szentjébe is csak a főpapnak volt szabad belépnie.

A Sinai hegynél Isten nem csak a törvény tábláit adta át az embernek, hanem mindennek előtt saját szerető szívét: „Én az Úr vagyok a te Istened!”

A leszállás és az ajándékozás azonban itt nem ér véget, hanem lenyűgöző módon folytatódik:

A betlehemi ajándék

Mert gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán leszen, és hívják nevét: csodálatosnak, tánácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!

(Ésa 9:6)

Don Richardson kanadai misszionárius az indonéziai Új-Guinea szigetein dolgozott. Megtanulta a kannibál törzsek nyelvét, és az evangéliumról beszélt nekik. Meglepetésére, az ott lakók számára az igazi hős Júdás volt és nem Jézus. Minden erőfeszítése, hogy megértesse velük az evangéliumot, hiábavalónak tűnt. A megértetés áthidalhatatlannak látszott mindaddig, amíg egyszer történt valami. Két törzs között elég nagy konfliktus támadt. A misszionáriust mindkét törzs ismerte és értékelte. Amikor a misszionárius tudomást szerzett a helyzetről, elmondta, hogy ha nem hajlandók kibékülni, kénytelen lesz elhagyni őket. A bennszülöt-

tek számára ez nagy csapást jelentett volna, mert sok hasznuk származott abból, hogy a misszionárius közöttük lakott. Ezért úgy döntöttek, hogy kibékiülnek. De a kibékülés hagyományos úton történt. A szertartáson a misszionárius is részt vett. Az ünnepség csúcspontja abban állt, hogy az egyik törzs képviselőjének a fiát a másik törzsre bízták. Ez a gyerek a „béke gyermeke” volt. A törzs képviselője, aki átvette a béke gyermekét, azt mondta: „Ha ti rám bízzátok gyermeketeket, azt jelenti, hogy nem kell többé részletekről támadástól vagy ellenségeskedéstől tartanunk.” Don

Richardson elméjében azonnal kigyúlt a szikra: megértette, hogyan mutathatja be Jézus Krisztus evangéliumát a bennszülötteknek. Attól a naptól kezdve úgy beszélt nekik Jézus Krisztusról, mint a Béke Gyermekekről, akit Isten az embereknek ajándékozott. A bennszülöttek így már megértették a Biblia üzenetét, és életükben nem sokára megmutatkoztak a megtérés első jelei.

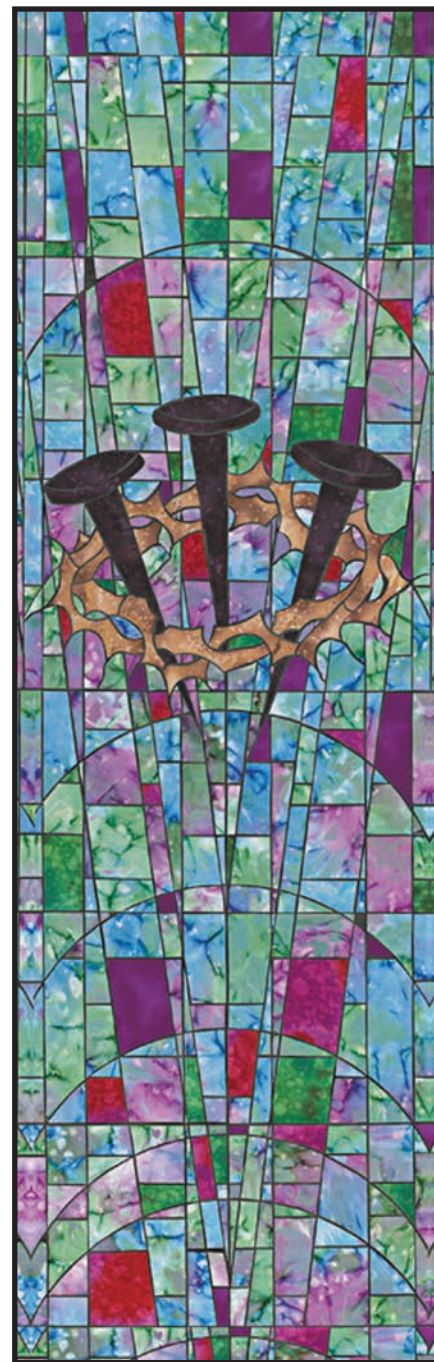
A Sinai hegyen hangzott el és ott iratott le először a Tízparancsolat, melyből az ember megértette, hogy MIT kell tennie. A testetöltés által Jézus Krisztus azonban megmutatta, HOGYAN kell a Törvényt betölteni:

„Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem.” (Mt 5:17)

Ha a Tízparancsolat az isteni igazság MÉRCÉJÉT adja, az Úr Jézus földi élete ez előbbinek a látható BEMUTATÁSA, mintaképe, az a szint, amit el kell érniük: „Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.” (Ef 4:13)

Ezek után következik a leereszkedés legelső lépcsőfoka, ami az ajándékot annál értékesebbé, meghatóbábbá és lenyűgözőbbé teszi:

*Ajándék – a Golgotán
„És járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett min-*

ket, és adta Önmagát miéretünk ajándéku és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul.” (Ef 5:2)

Az Úr mindenekelőtt az izraelitákat jellel különböztette meg az egyiptomiaktól: a húsvéti bárány vérével bekent ajtó jelével. Aztán, hogy a népét üldöző fáraót megakadályozza, természetes sorompóként a Vörös-tengert használta fel. De Izráelben még azután is – és ez fontos lecke az utókornak – jelen volt életükben az

Egyiptomtól való függőség és alárendeltség. Még az egyiptomi rabszolgaság is más, alattomosabb formát öltött, mert ők kivonultak ugyan Egyiptomból, de Egyiptom nem vonult ki belőlük. Ezért végül Egyiptom és Izrael, az egyház és a világ, a rabság háza és a mennyeknek országa közé Isten elhelyezte a legfélelmetesebb sorompót. A Törvényadót, a törvényt Betöltőt keresztfára szegezték, amit saját vérével festett vörösre! Vörös ajtófélfá..., Vörös-tenger..., vörös kereszt..., hogy soha többé ne térjünk vissza Egyiptomba, a bűn rabságának házába!

„Mennyivel inkább a vér, a Krisztusé, aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek.” (Zsid 9:14)

Az Úr Jézus így módon minden bűn és az isteni törvény elleni minden vétség árát teljesen megfizette! És ez teljessé teszi Isten ajándékainak sorozatát. Ennél többet nem lehet ajándékozni, a megváltás pedig nem más, mint ezeknek az elfogadása. Adja Isten, hogy e három csodálatos ajándék helyet találjon szívünkben! Ámen! ■

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Miért nem teljes Isten ajándécsokra a Sinai hegyen adott ajándék nélkül?
2. Mit gondoltok, milyen választ lehet adni a kérdésre, amit Isten feltesz önmagának: „Mit kellett volna még tennem szőlőmmel; mit meg nem tettem vele?” (Ésa 5:4)
3. Mit látnak barátaid és szomszédaid az életedben? Mi az, ami vágyat ébreszt bennük, hogy üdvösséget nyerjenek Isten országába?

EMILIAN NICULESCU NYUGALMAZOTT LELKÉSZ SEPSISZENTGYÖRGYÖN ÉL. SZOLGÁLATA IDEJÉN AZ UNIÓ TITKÁRA ÉS A DÉL-ERDÉLYI EGYHÁZTERÜLET ELNÖKE VOLT.

Írta: CHARLES MILLS

A szeretet
szavai

ELSŐ SZOMBAT

„És ímé, én veled
vagyok, hogy meg-
őrizzek téged vala-
hova menédesz.”

(1Móz 28:15)

Isten háza

Félelem lebegett a levegőben is. A lovam nyugtalan volt, ahogy kapaszkodva,

botladozva megpróbáltunk átvergődni a két sziklafal közötti szűk szoroson. Azért jöttem Közép-Keletnek erre a vidékére, hogy néhány érdekes házat lássak, és semmiképpen sem szerettem volna, hogy a gyerekes félelmem miatt a tervem füstbe menjen.

Aztán hirtelen ott is voltunk. A szűk szoros kitárult, és én meg a lovam egy gyönyörű, „Kincs”-nek nevezett, magas oszlopokkal, szobrokkal díszített, tökéletes boltíví épületnél találtuk magunkat. Ezt a csodát azonban nem fából és nem is acélból készítették. Néhány más épülettel együtt, amit ebben a völgyben láttam, ezt is sziklából faragták – tulajdonképpen a hegy szélébe voltak belevésve. Ahogy beléptél a Kincs magas kapuján, nem szobába, hanem barlangba jutottál.

Annak idején, amikor még laktak itt, Petra városában nem az igazi Istent imádták. Az emberek sokféle istent szolgáltak, melyeknek emberáldozatokat mutatnak be. Ezt onnan tudom, hogy láttam a kőoltárokot, ahol az embereket egyik-másik istenség nevében kivégezték. Hát nem igazán szerettem volna Petrában élni, a kőházak és kőszívek között... Ez egy pogány város volt.

Kert-ház

Még mielőtt Isten Ádámot és Évát megteremtette volna, házat épített nekik. S hogy ezt megtegye, nem kellett építkezési áruházba mennie, hogy fát, szeget, festéket vagy ablakokat vásároljon. Ádám és Éva tökéletesen elégedett volt a kert-házukkal – legalábbis egy ideig. A Teremtő örömmel beszélgetett és sétált az emberpárral, miközben bemutatta csodálatos világuk szépségeit.

Isten mindig is szeretett velünk lakni. Mindig vágyott beköltözni hozzánk, hogy segítsen rendet teremte-

ni a dolgaink között – még ha kalibában is lakunk, ahol csak egy asztal és egy gyékény van, vagy éppen játékokkal zsúfolt, színes, drágán berendezett szobánk van, ahonnan nem hiányozhat az internet és a kábeltevé. Vágyik közénk, s miután mennyei lábbelijét az ajtónál hagyja, leül mellénk a kanapéra. Aztán megkérdi: „Mi lesz a vacsora?” Örömmel vacsorázik, alszik, játszik a társaságunkban, és nevet velünk, miközben mulatságos történeteket hallgatunk. Egyszerűen nem tud betelni velünk!

Ezért amikor Ádám és Éva a gonosz kígyóra hallgattak, és nem engedelmeskedtek Istennek, aki azt mondta nekik: „A kert közepén levő fáról ne egyetek”, Isten szíve összetört. Gyermekei úgy döntöttek, hogy az Ő házából Sátán házába költöznek.

A sivatagi ház

Sok év telt el azóta. Az Egyiptomból szabadult egykori dühös szolgák és Mózes a sivatagban éltek. Az összezavarodott, neveletlen embereknek elégük volt az „ígéret földjének” kereséséből és az ezzel járó sivatagi vándorlásból.

Mit tett Isten? Úgy döntött, hogy közéjük költözik!

Isten azt mondta Mózesnek: „És készítsenek nekem szent hajlékot, hogy ő közöttök lakozzam.” (2Móz 25:8)

Az Édenkert óta ez volt az első alkalom, hogy Isten népével lakott. A Biblia beszámolója szerint „a felhő befedezé a gyülekezet sátorát, és az Úrnak dicsősége betölté a hajlékot.” (2Móz 40:34) Más szavakkal, Isten sátorba költözött. „Mert az Úrnak felhője vala a hajlékon nappal, éjjel pedig tűz vala azon, az Izráel egész háznépének láttára, egész utazásuk alatt.” (38. vers) Vagyis Isten odaköltözött, hogy velük legyen... még sok ideig.

Milyen volna, ha Isten veled lakna? Ezen a héten felgyök felfedezni.

feladat Rajzold le azt a szentély-házat, amelyet ma Jézusnak építenél. Milyen anyagokat használnál, és hogyan terveznéd meg, hogy a világ megláthassa, mennyire szereted Őt? Ne feledd, hogy Jézus szereti a természetet, és örül, ha a természetben imárod Őt. Írd a rajz fölé ezt a címet: „Ilyen házat készítenék Istennek.”

A szeretet szavai

„Nem hagylak el,
sem el nem távozom
tőled.”

(Zsid 13:5)

„Hol van az anyukám?”

Láttam a rémületet a szemében, és tudtam, ha nem cselekszem gyorsan, összeroskad a félelemtől.

Ha volt már valaki közületek a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának valamelyik ülésén, tudja, mennyi ember szokott ott összegyűlni. Tavaly az egyesült államokbeli Georgia Dómban voltunk. Egy folyosón álltam és néztem a kifelé tartó tömeget, amikor felfigyeltem egy kislányra. Körülbelül hat éves lehetett és a tömeggel ellentétes irányban próbált haladni. Piros arcán patakzottak a könnyek, keze remegett, alig állt a lábán és közben ezt zokogta:

– Hol van az anyukám?

De a hangját elnémította az áramló tömeg zaja.

Gyorsan odamentem és próbáltam megtalálni a legjobb módját, ahogyan segíthetek rajta. Tudtam, hogy a szülei valószínűleg meghagyták neki, hogy idegenekkel ne beszéljen. De a különleges helyzetekben különleges megoldásokhoz kell folyamodni.

– Elnézést, hogy megállítalak, mondtam térdre ereszkedve, hogy szemmagasságba kerüljek veled, elveszítetted anyukádat?

Hüppögött és szaporán bólogatott.

– Nos, ha akarod, segíthetek megtalálni.

Megszólítottam egy hölgyet, aki épp mellettünk haladt el, és megkértem, jöjjön közelebb. Ahogy a kislányra nézett, azonnal tudta, mi a gond. Elmosolyodtam és azt mondtam:

– Ez a kedves néni segíteni fog neked, odavisz az egyik rendfelügyelőhöz és az ő segítségével megtalálhatod a mamit, jó?

Az elveszett kislány a nőre, a biztonsági őrré, majd rám nézett.

– Jó – suttopta.

– Ne félj! – mondtam. Biztos vagyok benne, hogy anyukád éppen most téged keres és *nagyon* boldog lesz, mikor megtalál.

Visszatértem az előbbi helyemre, ahol a tömeg hömpölygött kifelé. Ha jól tudom, hogyan néz ki egy

anyuka – és azt hiszem, tudom, mert engem is a világ egyik legjobb anyukája nevelt – akkor nemsokára látni fogok egy kétségbeesett asszonyt, aki ugyanolyan ijedt arccal próbál áttörni a tömegen, mint a kislány, amikor rátaláltam.

Igazam volt. Öt perc sem telt el, és megláttam az asszonyt, aki a tömeggel szemben, reszkető kézzel tolakodott előre, s közben próbált mindenféle figyelni, hát ha meglátja, akit a világon talán a legjobban szeret.

– Bocsánat, hölgyem, mondtam. Egy sárga ruhás, barna szemű kislányt keres?

Azt hittem, hogy azonnal összeesik.

– Úgy van – válaszolta. Láta őt?

– Igen, itt van a sarok mögött, egy szabad folyosón. Önre vár egy kedves hölgy és egy biztonsági őr társaságában. *Nagyon* boldog lesz, ha meglátja!

Milyen jó lett volna ott lennetek, hogy lássátok a találkozást. Örömkönnyelek, gyöngéd szavak és nagyon-nagyon sok ölelés. A rémálom véget ért. Az elválás okozta fájdalom megszűnt. Az óriási dómban aznap két szívben otthonra talált az öröm.

A bukás

Amikor Ádám és Éva ettek a tiltott fáról, az isteni életmód helyett Sátán életmódját választották. Bűneik miatt Ádámnak és Évának távoznia kellett Isten kert-házából. A bűn és a lázadás nem tartózkodhat ott, ahol Isten lakik. Ez olyan, mint az olaj meg a víz – ez a kettő sohasem keveredik.

E pillanat után a mi mennyei Atyánk egy másik tervre kezdett összpontosítani, ami abban állt, hogy visszahozza őket és mindenkit, aki szeretne Isten házában lakni. Isten véget akart vetni a rémálomnak. Véget akart vetni az elválás fájdalmának. Nagyon szerette volna, hogy a boldogság ismét visszatérjen ezekbe a bűntől lesújtott lelkekbe. De a távolság megszüntetésének nagyon nagy ára volt.

feladat Néha, amikor az emberek elvesztik kutyájukat vagy macskájukat, plakátokat ragasztanak lakóterületükön, hogy ha valaki megtalálja az elveszett jószágot, értesítse őket a feltüntetett telefonszámon. Osszátok csoportokra a gyerekeket és kérjétek meg őket, hogy mindenik csoport készítsen egy plakátot „Az elveszett gyerek” témájában. Képzeljék el, mit írna Isten a plakátra, ha keresné valamelyik gyereket a csoportból. Akár egy fényképet vagy a csoport tagjainak rajzait is feltehetitek a plakátra. Ne feledjétek! Isten elveszett gyermekeiként keres minket. Mit írna a te képedet ábrázoló plakát alá?

„És azt cselekedjed, ami igaz és jó az Úrnak szemei előtt, hogy jól legyen dolgod.”
(5Móz 6:18)

Isten szeretetének törvényei

A nagyszüleim háza környékén volt egy úszoda, ahová sok gyerek járt.

A medencének volt egy sekélyebb és egy mélyebb része. Felfedeztem, hogy a sekély vízben nagyobb volt a zaj, a fiúk-lányok ott játszottak különféle játékokat, labdát dobáltak a magasba és fejjel a víz alá buktak, hogy lábukat a magasba emeljék.

A medence mélyebb része felől volt egy magas trambulin, melyhez hasonlót addig sohasem láttam. Csak ment, kanyargott fölfelé, szinte égig érő lajtorjának tűnt.

Nagyapám elég gyakran vitt uszodába, otthagytott délután és mielőtt elment volna, mindig ugyanazt mondta:

– Charlie, érezd jól magad! Játssz figyelmesen, biztonságosan, nehogy felmássz a magas trambulinra.

Az egyik alkalommal sehogy sem tudtam levenni a tekintetem a medence másik végénél magasba tornyosuló trambulinról. A magasból visítózva aláugró, testüket levegőben megpörgető gyerekek látványa teljesen lenyűgözött.

Nagyapának halvány fogalma sincs, milyen sokat nőttem én a tavaly óta - gondoltam. Eljött az ideje, hogy kipróbáljam én is a nagyfiúkhoz illő, új kalandokat.

A legmagasabb, a legerősebb

Elindultam a medence szélén, amíg a torony aljába nem értem, aztán lassan, figyelmesen fölmentem a lépcsőkön. A fejemben saját elképzelésem szerint én voltam a világon a legbátrabb és a legmerészebb. Most képes lettem volna megmutatni nagyapámnak és bárkinek, hogy én, Charlie Mills, a megtestesült erő, nem vagyok senki alárendeltje.

Erőltetett mosollyal fölemeltem a kezeimet, majd kiléptem a semmibe.

És estem, zuhantam lefelé, egyre lejjebb, éreztem, hogy a füleim mellett hogyan süvít a szél, közben

lélegezni, mozdulni sem tudtam. Szabadesésben voltam.

A csobbanás előtt néhány másodperccel az egyik gyerek pontosan oda úszott, ahol nekem vízbe kellett esnem. Megláttam, de túl gyorsan közeledett, és az ütközés elkerülhetetlen volt. BUMM-PLACCS!

A szám megtelt vízzel, ezért köhögve igyekeztem bocsánatot kérni és a medence széle felé venni az irányt. Átúsztam a sekély vízbe és a biztonságos, nyugodt helyen maradtam.

Amikor nagyapám értem jött autóval, szokás szerint elől, mellette foglaltam helyet.

– Jól szórakoztál? – kérdezte.

– Nagyapa – mondtam izgalomtól elcsukló hangon – honnan tudad, hogy meg fog történni?

Hosszasan nézett majd megkérdezte:

– Charlie, leugortál a nagy trambulinról?

– Persze, hogy leugortam! – robbant ki belőlem.

Ugye, ezért mondtad, hogy ne tegyem? Te tudtad, hogy valakire rá fogok esni?

Nagyapám megcsóválta a fejét, tekintetéből szeretet és megértés sugárzott.

– Charlie – mondta nyugodt hangon – nem tudtam, hogy le fogsz ugrani a nagy trambulinról. Azért tiltottam meg, mert tudtam, hogy ezután bármikor eszedbe juthat megtenni.

A szeretet törvényei

Amikor Isten Izrael fiai közé költözött a sivatagba, előírt egy egész sor szabályt és törvényt. Mit gondolsz, miért tette ezt? Mert Izrael fiai olyanok voltak, hogy csak rosszat akartak tenni? Nem. Ő tudta, hogy egyekben megszülethet a gondolat, hogy Sátánt és az ő szabályait kövessék, és ennek következtében fájdalomban és szenvedésben lesz részük. Törvényével védeni akarta őket attól, amit megtehettek volna, mert mindig egyik pusztai vándort úgy szerette, ahogyan minket is szeret.

feladat Milyen törvényeket szabnál csoportodnak, hogy Isten közös imádása mindenkinek örömet jelentsen? Javasolj 10 dolgot, és írdátok fel egy táblára. Magyarázd is meg, hogy miért ezeket a törvényeket adtad, és mondd el, hogy szerinted miként fogja jobba tenni imádatotokat.

A szeretet szavai

„Pedig betegségünket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá.”
(Ésa 53:4)

Két nagy, fehér ajtó

A kis négyéves Bobby most volt először beteg. Szeretett a nagyobbik testvérével,

Billyvel a ház körül és az udvaron játszani.

– Valami gond van, Bobby? – kérdezte az anyukája a mindig éhes kisfiút, aki ezúttal eltolta az elébe tett tányért.

– Fáj a torkom.

Édesanyja ölbe vette.

– Elviszlek Rue doktor bácsihoz – mondta neki.

Dél-Koreában laktak, és a legközelebbi kórház Szüül külvárosában volt. Autóval mentek, a nyitott ablakon át a meleg nyári szél Bobby arcába fújt, és ő ezt nagyon szerette. A szülei misszionáriusok voltak egy nagyszerű, különleges emberek lakta országban.

Dr. George Rue belenézett Bobby torkába és megcsóválta a fejét.

– Világos a baj. Egy egyszerű műtét és minden rendben lesz.

– Nem! – mondta Bobby és keresztbe tette a kezét.

– De csak egy egyszerű műtétről van szó – próbálta nyugtatni az anyukája. Elaltatnak, és semmit sem fogsz érezni.

– NEM! – ismételte ezúttal sokkal hangosabban Bobby, és az erőlködés miatt éles fájdalom hasított a torkába.

A testvére, Billy is jelen volt és tudta, hogy Rue doktor bácsi jó ember és segíteni tudna a testvérén, hogy ne legyenek többé fájdalmai. Azt is megértette, hogy Bobby nem gyógyulhatott volna meg műtét nélkül, ezért előre lépett és valami olyant mondott, ami mindenkit meglepett.

– Megyek én is veled, Bobby – mondta magabiztos, nagytestvérhez illő hangon. Megkérem Rue doktor bácsit, hogy engem is műtsön meg, és akkor nem kell majd félned.

Bobby szájtátva figyelte bátyját, aztán azt kérdezte:

– Komolyan?

Billy bólintott.

– Itt leszek melletted.

Két nagy ajtón át

Másnap Rue doktor bácsi mosolyogva lépett a kórház várótermébe.

– Kész vagy, Bobby?

– Igen – válaszolta a kisfiú.

Aztán egy kis szünet után így folytatta:

– Billy is jön.

– Tudom – válaszolta Rue doktor bácsi. Úgy döntöttem, hogy mivel egy napon Billynek is szüksége lesz ugyanerre a műtetre, előkészítünk neki is egy ágyat. Mikor majd a műtét után fölébredsz, mellette leszel.

Bobby és a doktor bácsi biztos léptekkel indultak a két nagy ajtón át a műtő felé. A kisfiú már nem félt. A testvére is átéli majd, amit neki át kell élnie.

Amikor elérkezett az idő, Billynek is be kellett mennie a két nagy ajtón, és ehhez minden erejét össze kellett szednie. Egy dolog megígérni és egészen más *bevéltani* az ígéretet – ez egy nagyon-nagyon nagy kihívást jelent.

Végül a két nagy, fehér ajtó újból kinyílt és Rue doktor bácsi kézen fogva hozta a gyereket.

– Nagyon bátor fia van – mondta az orvos, amikor az apukának átadta a fiú kórlapját. Vigye a kórterembe, és fektesse a Billy melletti ágyba. Néhány nap múlva mindketten gyógyultan távozhatnak.

Az apa elmosolyodott és a nagyobbik fiára tekintett. A látványtól elzékenyült. Billy szeméből könnyek csorogtak. A bátorság, a bizalom, a bátorító szavak mind-mind hőstettnek minősíthető! A fia nagyon félt a műtéttől, bár az öccsét ő maga bátorította, hogy nincs mitől félnie.

– Uram, köszönöm, hogy olyan fiút adtál, aki bemutatta nekem, mit tett Jézus értettem.

Helyettesítő a pusztában

Izrael fiai megtanulták, hogy naponta, hetente és évente különféle áldozatokat mutassanak be Istennek a Szentélyben. Ezeknek az áldozatoknak emlékeztetniük kellett minden férfit, nőt és gyereket arra a borzasztó jelenetre, ami be fog következni, hiszen a bárány vagy a kecskegida csak jelképe volt az igazi áldozatnak. Jézus volt az igazi áldozat. Neki kellett lefizetnie bűnünk árát, hogy Vele élhessünk egy örökkévalóságon át.

Jézus átment a két nagy ajtón azért, hogy egy napon mi is beléphessünk a menny gyöngykapuin az örökkévaló városba.

feladat

Gondolj az iskolád vagy a gyülekezeted közelében lakó szomszédokra. Milyen módszerekkel segíthetnél rajtuk? Tervezz el egy projektet, és kérj meg felnőtteket az iskoládból vagy a gyülekezetedből, hogy segítsenek megvalósítani.

A közbenjáró

A kedvenc sportüzletedben vagy, és a polcokon valami olyant keresel, ami éppen érdekel. Mivel a madarak a kedvenceid, egy távcsőre leszel figyelmes.

Ott áll a polcon és egészen különleges modell. A szemedhez emeled és aprólékosan szemügyre veszed az üzlet legtávolabbi sarkait.

Meglátod a barátodat, Zolikát is, aki a halászfelszerelések részlegén keresgél. Éppen kiáltani akarsz neki, meg integetni, amikor a távcső segítségével észreveszed, hogy elvesz egy csalétket tartalmazó dobozt és a kabátja zsebébe rejti. A polc végénél egy másik barátodat pillantod meg, Dávidot, amint gyorsan körbenéz, aztán elemel egy pár kesztyűt és a táskájába rejti.

Alig hiszel a szemednek. Emlékszel ugyan, hogy mesélték, mennyire könnyű Laci bácsi sportüzletéből lopni, de azt hitted hencegés az egész, és ők nem tennének ilyent.

Most ezzel az erős távcsővel tanúja voltál, hogy a társaid meg is tették, amit mondtak, és láttad, amint el akarnak lopni az üzletből néhány terméket. Rád néznek és várják, hogy kövesd példájukat. Te tudod, hogy nem szabad lopni, de továbbra is a barátjuk akarsz maradni és szeretnéd, ha saját szemükkel látnák, hogy te is pontosan olyan vagány vagy, mint ők. Ahogy ezt végiggondoltad, szétnézel és miután meggyőződted, hogy senki sem lát, a távcsőt a táskádba teszed.

Az álmatlanság

Azon az éjszakán nem jön álom a szemedre. Bűntényt követtél el, és borzasztóan érzed magad. Eldöntöd, hogy reggel az első dolgod lesz visszavinni a távcsőt az üzletbe.

Az üzlet tulajdonosa mosolyogva néz rád, és ajtó nyit. Te vagy aznap az első vásárló.

– Mi szél hoz erre felé, fiam, ilyen korán? – kérdezi.

Ártatlan mosolyt próbálsz az arcodra erőltetni, és motyogsz valamit – meg szeretnéd nézni, hogy még kapható-e akciós áron halászeszónak.

feladat Oszd fel a gyerekeket kettes csoportokra. Mindenki törekedjen minél többet megtudni a társáról: mi a kedvenc foglalkozása, mitől fél, mi szeretne lenni az életben, milyen képességei vannak. Álljon ki mindenki egyenként a többiek elé és mutassa be a társát. Ő az illető közbenjárója és magyarázza meg, hogy a társa milyen módon válik majd Isten hatékony munkásává. Magyarázza meg, hogyan beszélhet másoknak is Isten szeretetéről, figyelem előtt tartva társa képességeit, valamint korlátait.

SZERDA

A szeretet szavai

„Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenkiben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.”

(Zsid 4:15)

Bejutsz és odaszaladsz, ahol a távcsövek vannak, majd miközben az üzletvezető előkészíti a pultot a vásárlók fogadására, kiveszed a távcsőt a táskádból és a polcra teszed, ahol azelőtt volt.

Alig mozdulsz el a polctól, Laci bácsi odakiált neked:

– Hé, fiam, felmegyek egy kicsit az emeletre. Ha szükséged volna valamire, azonnal visszajövök. El kell indítanom a videokamerákat. A múlt héten szereltük be őket. Aproó, a csónakok a másik polcon vannak.

Érzed, ahogy a lábadból kimegy az erő és elsápadsz. Laci bácsi kamerái téged is fölvettek, meg a barátaidat is, amikor az üzletből loptatok. De a felvételen az nem jelenik meg, amikor néhány pillanattal ezelőtt te a távcsőt visszatetted.

Egy perc múlva Laci bácsi lejön a lépcsőn és téged a pult mellett talál. Odamész hozzá és lehajtott fejjel megszólítod:

– Uram, szeretnék mondani valamit.

A bizonyíték

Eljön a pillanat, mikor a rendőr megnézi a felvételt. Látszanak rajta a barátaid, ahogy a különféle dolgokat elcsepenik. A rendőr azt is látja, hogy te a távcsőt a táskádba tetted.

Abban a pillanatban Laci bácsi megállítja a felvételt és hozzátesz valamit.

– Uram, van valami, amit a felvétel nem rögzített. Ez a fiú, aki a távcsőt ellopta, másnap reggel vissza is hozta és bocsánatot kért.

A rendőr elmosolyodik.

– Ó, az jó hír! - mondja.

Laci bácsi lett a te „közbenjáród”, vagyis ő képviselt, megvédett téged valaki más előtt.

A pusztában

A pusztában Izráel gyermekei számára a Szentélyben szolgáló papok voltak a közbenjárók.

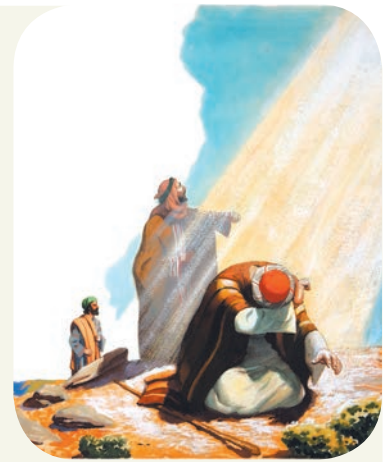
Ma nekünk egyetlen közbenjárónk van Isten és ember között: Jézus Krisztus. Ő állandóan az Atya jelenlétében van, együttmunkálkodik Vele, hogy amikor bocsánatot kérsz valamiért, elfedezze bűnödöt.

A szeretet szavai

„Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma?”

(1Kor 6:19)

Takarítás – belülről kifelé

Saul szorosabbra húzta a fejére tekert kendőt és a napra hunyorított. Tudta, hogy késésben van.

– Siessünk – noszogatta útitársait a zajban, amit lovak patái és a köves úton végiggördülő szekérekerekek keltettek – még naplemente előtt Damaszkuszba kell érünk.

A csoportban mindenki iramot váltott – az állatok és az emberek észak felé tartottak, a nyomukban hatalmas porfelhő keletkezett.

A csapatot Saul vezette azzal a küldetéssel, hogy elhallgattassa azokat, akik bizonyoságot tettek Jézusról. Fülébe jutott, hogy ezt a Jézust sokan az „emberiség Megváltójának” tartják. Hallott a csodákról, amelyeket ez az ember állítólag tett, és arról, hogy keresztre feszítése után talán fel is támadt. Saul elvigyorodott. Hogy is hisznek egyesek ilyen zagyvaságokban – épeszű emberek olyan Istent imádnak, akit ilyen könnyen ki tudtak vezetni.

Aztán egyszerre csak Saulnak feltűnt, hogy a nap egyre erősebben fénylett, majd hirtelen vakítóvá vált. Saul a szeméhez kapott és kiesett a nyeregéből. A földön fekvé eltakarta tekintetét a titokzatos fény elől.

– Mi történik? - kiáltotta.

– Saul! – szólt egy hang a fény közepéből. Saul, miért üldözöl?

– Üldözlek? – kérdezte Saul remegő hangon. Még csak nem is ismerlek. Ki vagy?

– Én vagyok Jézus, akit te kergetsz – válaszolta a fényből jövő hang. Most kelj fel, menj a városba és ott megmondják neked, mit kell cselekedned.

Aztán, amilyen hirtelen megjelent a fény, olyan hirtelen el is tűnt. Saul a földön feküdt, társai pedig kíváncsian köréje gyűltek. A vele utazók hallották ugyan a zajt, de nem láttak senkit, nem értettek semmit. Annyit láttak, hogy Saul a földre esett, majd elkezdett magában beszélni.

Segítettek neki fölállni, és Saul kinyitotta a szemét. A ragyogó fény helyett csak koromsötétséget látott.

– Segítség! – kiáltotta. Kérlek, segítsetek rajtam!

Sault teljesen megbénította a félelem, kézen fogva vezették, lépésről lépésre, egészen Damaszkusz városának kapujáig.

Egy megváltozott ember

Damaszkuszban Saul találkozott Anániással, akit Isten küldött hozzá, hogy meggyógyítsa a vakságból. De nem csupán a szeme gyógyult meg, hanem szívéből is eltűnt a harag és a gyűlölet, amit Isten népe iránt érzett. Sault annyira megrendítette a damaszkuszi úton történt találkozás, hogy még a nevét is megváltoztatta. Mostantól fogva nem úgy ismerték, mint „Saul, aki üldözi Isten népét”, hanem mint „Pál, aki vezeti Isten népét”.

Akik szemtől szemben találkoznak Jézussal, változás következik be az életükben. Nagyon ritkán esik meg, hogy az a találkozás olyan drámai, mint a vakító fény vagy a hozzád szóló hang. Általában egy halk és szelíd hangot hallasz a gondolataidban, amely segít tudatosítanod mindazt, amit azelőtt észre sem vettél. Mindaddig érthetetlen dolgokat értesz meg, és könnyebben szembe tudsz nézni az iskolai vagy otthoni gondjaiddal.

Ha Isten a szívünkben fog élni (vagyis a gondolatainkban és a tetteinkben), akkor mivé válunk? Kitaláltatok! „Isten háza” leszünk – a Mindenható Isten beszélő, sétáló, labdázó, bicikliző, zenét hallgató templomai.

Innen két igen fontos tanulságot vonhatunk le.

1. Meg kell bizonyosodnunk arról, hogy a „templomunk” megfelelő hely arra, hogy Isten benne lakjon.
2. Előjogunk Istent másoknak bemutatni (emlékezzetek a „közbenjárásra”).

Köszönjük, Jézusunk, hogy a szívünkben akarsz lakozni!

feladat Alakítsátok át a szobát, ahova összegyűltök, vendéglővé, amit nevezetek el „Új Föld Vendéglő”-nek. Aztán egy kartont felhasználva állítsatok össze egy menülistát azokkal az élelmiszerekkel, amelyeket a mennyben is fogyasztani fogunk. Kérj meg valakit, hogy rajzoljon le egy lapra egy tálat tele finomságokkal. Ne feledd, a mennyben nem lesz semmi, ami megsebesítené az állatokat vagy kioltaná az életüket. Találjatok ki új elnevezéseket különféle fogásokra, mint például „Új Jeruzsálem-szelet” vagy „Aranykapu-fasírt”. Ne feledkezzetek meg a desszetről sem!

„Féljétek az Istent és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az Ő ítéletének órája.”

(Jel 14:7)

Isten a te házádban

Kis ember volt, és úgy tűnt, hogy magasságánál csak a lelke volt kisebb. Fővámszedőként ideoda járkált és kényszerítette a szomszédait, hogy adót fizessenek a rómaiaknak, akiket

erősen gyűlöltek, mivel leigázták országukat. Ráadásul még nem is volt becsületes, és sokszor többet vett el a kelletténél, hogy a saját zsebe is megteljen. Meggazdagodott, de a szomszédai ki nem állhatták.

Jézus egy napon Jerikóba érkezett. Zákeus éppen a munkáját végezte, azt, amihez legjobban értett – becsapta az embereket és elvette a nehezen megkeresett pénzüket. Most azonban hallott a híres Tanítóról, aki betegeket gyógyít és aki – ez volt a legcsodálatosabb – szóba állt a szegényekkel, a nyomorultakkal is. Zákeus látni akarta ezt a Valakit.

Zákeus kicsi ember volt, de nagy terveket szőtt. Mint minden alkalommal, most sem szégyellte magasságát, ezért körbenézett és meglátott egy eperfügefát, amelynek koronája az út fölé ágazott. Sűrű lombja miatt nem volt könnyű észrevenni, ha valaki az ágaira kuporodik. Felmászott és várakozott. Nagyon jól látta az utat, amelyen Jézus el fog haladni.

Nem kellett sokáig várakoznia. Jött a Mester, mellette pedig az Őt hallgató tanítványok. Látta az embereket is, akiket éppen azelőtt gyógyított meg. Aztán ott volt a sok érdeklődő, aki mindenféle kérdéseket tett föl, és volt néhány olyan ember is, aki csak úgy sziszegte fogai közt a kritikát. Zákeus elégedetten mosolygott. A lehető legjobb helyet választotta. Onnan fentről mindent nagyon jól lehet látni.

Amikor a fa mellé ért, Jézus megállt. Lassan fel-emelte a fejét és fürkésző tekintetével megpillantotta Zákeust. Elmosolyodott. A vámszedő is mosolygott, félszegen, mint akit rajtakaptak.

– Üdvözlöm! – mondta Zákeus.

– Üdvözöllek, Zákeus! – válaszolt Jézus.

A vámszedő a meglepetéstől még pislogni sem tudott. *Tudja a nevemet. Valószínűleg azt is tudja, mivel*

foglalkozom. Lehet, hogy tud a csalásaimról és arról, hogy elveszem az emberek nehezen megszerzett pénzét. Valamit tennem kell!

– Zákeus! – folytatta Jézus – gyere le, mert ma nálad kell maradnom.

Hogy micsoda? Azt mondta, amit hallottam, vagy csak képzelődöm? A kis termetű ember leszállt rejtek-helyéről, a fa ágai közül.

– Az én házámba szeretnél jönni? – kérdezte csodálkozva.

Krisztus igenlően bólintott.

– Ó, e-e-erre – dadogott Zákeus izgalmasában, és mutatott az irányt az otthona felé.

Az emberek nem akartak hinni a szemüknek.

– Na, nézz oda! – mondták egyesek. Jézus egy bűnös házába ment enni.

Később, miután Zákeus és Jézus eltöltöttek együtt egy kevés időt, valami hihetetlen történt a kis emberrel. Hirtelen megnőtt. De nem a termete lett magasabb, hanem a jelleme nemesebb.

– Nézd, Uram – kezdte – itt és most a vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakit becsaptam, négyszer annyit adok vissza neki. (Lk 19:8)

Aznap Jerikó utcáin a vámszedő Zákeus szemtől szemben találkozott Jézussal. Aznap egy bűnös élete örökre megváltozott.

Az Ítélobíró előtt

Eljön a nap, amikor te meg én a Királyok Királya és Uraknak Ura előtt állunk majd. Az ítélet napján nyilvánvalóvá lesz, ki a szívünk Ura. Isten és Jézus Krisztus előtt fogunk állni. Nagyon fontos meghívunk Jézust még ma a szívükbe, hogy az ítélet napján Ő azt adja, amit Zákeusnak is ajándékozott – örökké tartó barátságát.

Nagyon tetszik nekem, amit Pál – az egykori Saul – erről a pillanatról ír: „Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.” (Zsid 4:16)

Ami pedig az ítéletet illeti... jöhet! Készen állunk. Mert Isten bennünk lakozik!!

feladat Kérd meg a csoportban az egyik gyereket, hogy vállalja fel a többiek atyjának szerepét (így minden jelenlévő egymás testvére lesz). Aztán szólíts fel mindenkit, hogy ismerjen el egy bűnt, amit megtett (hazudott, csalt, valakit csúfolt, megütött stb.), jöjjön „atya” elé és vallja be. Aztán kérd az „atya” szerepét játszó gyereket, hogy oldja meg a helyzetet úgy, ahogyan azt az igazi – a Jézust szerető – Atya megoldaná. Isten is így ítél meg minket.

A szeretet szavai

„Nem ártnak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén.”

(Ésa 11:9)

A találkozás

Örömmel befogadjuk – mondtuk a gyülekezetben a kislánynak, aki válaszra várva figyelt ránk.

Nincs a tavacsánkban teknősbéka, ami megharaphatná, és igyekszünk majd a kutyákat és a rókákat is távol tartani tőlük.

Így került hozzánk Daisy és testvére – két kis fehér energiagombóc kistréce. Késő ősz volt, és a házunk körül élő állatkák közül már sokan elvonultak melegebb vidékek felé. Örültünk az új lakóknak.

De rajtunk kívül még valaki örült vendégeinknek. Egy éjszaka róka lopta el Daisy testvérét, ő pedig alig úszta meg az esetet. Másnap megerősítettük a kerítést és biztonságosabb fekvőhelyet készítettünk neki. Ügyelnünk kellett rá, míg felnő, hogy aztán a saját lábán távozva vegye nyakába a világot.

A saját lábán

Elérkezett a nap, amikor Daisy már képes volt saját magáról gondoskodni. Kivettük a fekvőhelyéről és gyöngéden a fűre helyeztük. Aztán visszahúzódva figyeltük, hogy mit fog tenni.

Daisy tett néhány lépést az ismeretlen felé, majd megállt. Aztán olyasmi történt, amit sohasem fogok elfelejteni. Visszafordult és szaladni kezdett – szaladni! – felénk. Feljött a lépcsőkön a tornácra, és az ölembe ugorva a karjaim közé bújott.

Rájöttem, hogy ez nem csak egyszerű ölelés volt. Isten üzenete volt számunkra egyik kis teremtménye által. Mintha Daisy azt mondta volna: „Ti voltatok a legszebb dolog, ami az életben velem történt, és sokkal jobban félek elmenni mellőletek, mint veletek maradni.”

Újra otthon

Néhány hét után egy nap éppen egy ember háza mellett haladtunk el. Géza úrnak – akit rendes embernek ismertünk – nagy terülte volt, tele mindenféle fával, a tavában pedig récék sokasága lubickolt, biztonsági kerítéssel körülzárva. Milyen nagyszerű volna ez a hely Daisynek! – gondoltam.

– Természetesen – válaszolta Géza úr, amikor megkérdeztem, hogy elfogadna-e még egy récét.

Néhány óra elteltével visszatértünk Daisyvel, és elengedtük a fűvön, a tavat körülzáró kerítés előtt. Nem vette

észre sem a tavat, sem pedig a kerítésen túli récéket.

Aztán lassan elindult megmászni a kis dombocskát, amelytől nem láthatta a tavat. Amikor fölért, hirtelen elébe tárult egy új világ: víz csillogott a téli napfényben, a paron récék pancsoltak, játszadoztak és lakmároztak.

És akkor bekövetkezett! Akkor láttam, hogy milyen is lesz a mennyben. Mert a következő pillanatban a récék észrevették Daisyt.

Daisy érkezését szárnycsattogtatás, hápogó kórus fogadta. A récék tízesével igyekeztek Daisy felé és úgy üdvözölték, mint az otthonról rég elköborolt tékozló fiút. Úgy fogadták, ahogy egy édesanya megöleli a lányát, akit régóta nem látott és elveszettnek hitt. Úgy fogadták, ahogy Isten is fogad majd minket, téged és engem a mennyi otthonunkban. Szeretettel vették körbe Daisyt és a tó partjára vezették. Együtt ettek, úsztak és játszottak. Daisy számára véget értek a családjától való távollét hosszú napjai. Végre megtalálta az otthon, ahol biztonságban lehet.

Egy napon mi is ott leszünk fent

Egy napon Jézus visszatér majd ebbe a világba. Ahogy keresztáldozata szükségtelessé tette a földi szentély létezését, ahol az emberek bűneik bocsánataért imádkoztak, az Ő eljövetele is örökre eltörlő majd annak szükségét, hogy ismét eljőjjön hozzánk ebbe a világba, mert azon a napon Ő vesz magához minket.

Amikor az Ígéret Földjére érkezünk, a kristálytengerre lépünk. És ott találkozni fogunk mindenkivel – családdal, barátainkkal, akiket már régen vágytunk viszontlátni. És amikor észrevesznek, ők is sietnek majd megölelni minket, és mindannyian élvezni fogjuk Jézus jelenlétét abban a világban, ahol nyoma sem lesz félelemnek, sírásnak és halálnak.

CHARLES MILLS MISSIONÁRIUS CSALÁDBAN NÖTT FEL. EGY KERESZTÉNY MÉDIÁVAL FOGLALKOZÓ VÁLLALAT IGAZGATÓJA AZ ÉSZAK-VIRGINIAI BERKELEY SPRINGSBEN. MINTEGY 45 KÖNYV ÉS TÖBB SZÁZ CIKK SZERZŐJE.

feladat Hozz magaddal erre az alkalomra egy távcsövet. Képzeljétek el, hogy azzal a távcsövel betekintést nyerhettek a mennybe. Kérd meg a jelenlévőket, nézzenek bele a távcsöbe, és mondják el részletesen másoknak is, hogy mit „látnak” a mennyben.

A ASOCIATIA STUDENTEASCĂ
AMICUS

HETEDNAPI
ADVENTISTA
EGYHÁZ

AMICUS

ORSZÁGOS KONGRESSZUS

MINDEN EGYETEMISTA SZÁMÁRA
KÜLÖNLEGES ALKALOM

2011. DECEMBER 1-4.
MÉHKERT, BRASSÓ

KÜLÖNLEGES MEGHÍVOTT:
CLIFFORD GOLDSTEIN

TOVÁBBI RÉSZLETEK A WWW.AMICUSROMANIA.RO HONLAPON

KAPCSOLAT: AMICUSROMANIA@YAHOO.COM

BRÂNDZANIC MARCEL – ELNÖK, AMICUS ROMÁNIA – 0740.950.291

GORBĂNESCU ALEXANDRA – TITKÁR, AMICUS ROMÁNIA – 0742.109.972

FELIRATKOZÁS A HELYI KIRENDELTSÉG FELELŐSÉNÉL